

ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ

ч. 86 жовтень – грудень 1990

КОНФЕРЕНЦІЯ Українських Пластових Організацій

Австралія — Аргентина — Велика Британія — США — Канада — Німеччина

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА ВУЛАВА

ОРЛИНИЙ КРУГ

"ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ" - журнал новацьких виховників.
Виходить кварталюно.

ч. 86

Жовтень - Грудень 1990.

Редагує колегія в складі: Денис Беднарський, Оксана Винницька, Орест Гаврилюк, Стаха Гойдиш, Надя Кулинич, Теодосій Самотулка, Христя Санторе, Іван Франів, Андріанна Шука

(це місце для Тебе, Братчику/Сестричко!)

Відповідальний редактор - Сирій Орел Орест.

Рисунок на обгортці мистця М. Григоріва.

Відбито офсетом у Філядельфії. Наклад 250 прим.

Ціна поодинокого числа: 2.50 дол. Річна передплата: 10.00 дол.

Всі права застережені.

Copyright by Plast, Ukrainian Youth Organization, Inc.

Printed in U. S. A.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Orest Hawryluk, M. D.
321 Linden Drive
Elkins Park, PA 19117
U. S. A.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ:

Denys Bednarsky
35 Marsac Pl.
Newark, NJ 07106
U. S. A.

◆ ФУНДАТОРИ "ВОГНЮ ОРЛИНОЇ РАДИ":

Родина і приятелі св.п.бр. Славка Кравса	БатагаБурлаків
Сірі Орли Людмила і Петро Дармограї	Пл. сен. В. і Д. Гойдиш
2-ий Курінь УПС "Ті, що Греблі Рвуть"	Загін "Червона Калина"
Великий Пл. Курінь "Хмельниченки"	Пластова Станиця Чикаго
Крайова Пластова Старшина З. С. А.	28-ий К. УПС "Верховинки"
20-ий Курінь УСП "Лісові Мавки"	Крайова Пл. Старшина Канада
10-ий Курінь УПС "Чорноморці"	3-ий Курінь УПС "Лісові Чорти"
Сіра Орлиця Стаха Гойдиш	Пластова Станиця Нью-Йорк
Сірі Орли Орест і Аня Гаврилюки	Головна Пластова Булава

ХТО ЧЕРГОВИЙ?

Вогонь Орлиної Ради

1

ДОРОГІ БРАТЧИКИ Й СЕСТРИЧКИ!

Великі зміни діються в нашій Батьківщині - Україні. Ви напевно чули, що 16-ого липня цього, 1990-го року, Верховна Рада України проголосила суверенітет України. Це перший крок до повної незалежності - цілі, до якої змагають усі українці в світі.

Мені випало щастя відвідати Україну цього літа. Яка ж вона чарівна! А разом - яка і нещасна! Появляються що раз то нові відкриття про приховані жахливі наслідки чорнобильської катастрофи. Тисячі, а то й мільйони українських дітей та дорослих не знають, чи не чекає їх повільна й страшна в терпінні смерть. Окрім занечищення великих просторів ядровими залишками, майже по всій Україні великі промислові комплекси викидають в оточення трийливі речовини, порочать ґрунти, воду, й навіть повітря яким усі дихають. У місті Чернівці багато дітей хворіє на т.зв. "чернівецьку недугу" в наслідок якої втратили все волосся. Верховна Рада проголосила Україну зоною екологічної катастрофи.

На наступній сторінці репродукуємо світлинку з околиці Маріюполя, на Криворіжчині. Там уже дійшло до того, що навіть рибку ловити діти мусять у протигазових масках.

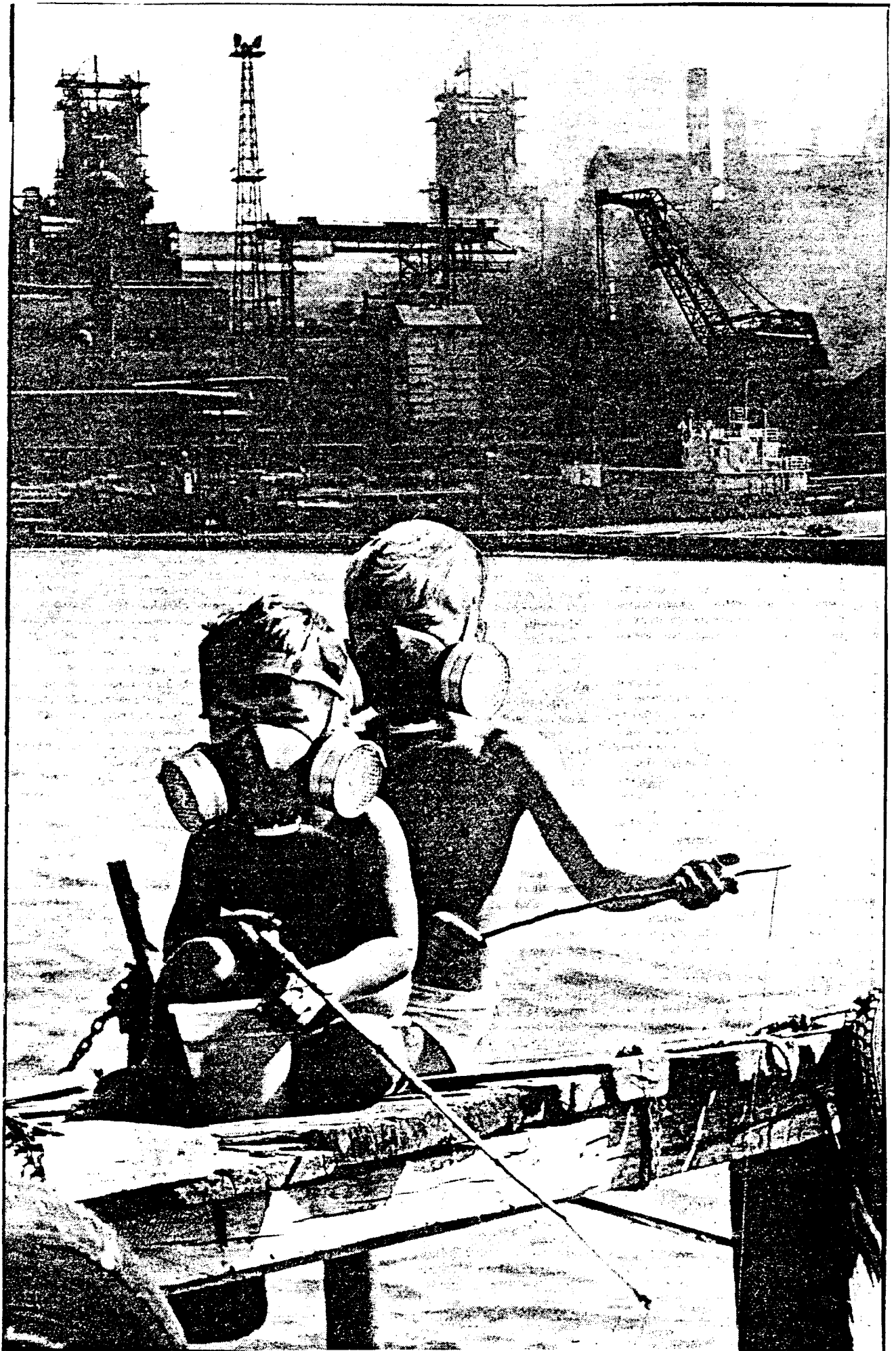
І рівночасно в Україні відроджується Пласт. Кандидати на новацьких братчиків і сестричок почали свій вишкіл. Діти в 1500 школах бажають прийти до Пласту. Замість підручників в українській мові (яких бракує), вживають наш журнал "Готуйсь". Пластунство й новацтво працюватиме, щоб допомогти очистити оточення.

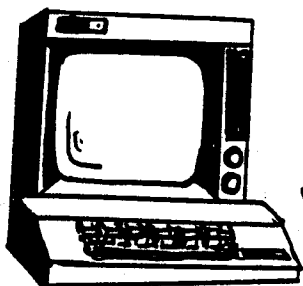
Про ті всі речі мусимо в відповідній формі розповісти нашим новкам і новачкам. Як ми можемо допомогти?

Щиро вітаю Вас:

СКОБ!

Сідній Орел Орел

ДОКУМЕНТИ НАШИХ ДНІВ

Орлиний Круг

До: Редакції "Вогню Орлиної Ради"

Справа: Ступінь гніздового

Повідомляємо що з днем 12 березня 1990 року, слідуючі впорядники здобули ступінь гніздового:

ст.пл. Наталка Гавалешка	-	Вінніпег
ст.пл. Маркіян Гаврилюк	-	ЗСА
ст.пл. Таля Калимон	-	Торонто
ст.пл. Мотря Онишук	-	Торонто
ст.пл. Тамара Татух	-	Едмонтон
ст.пл. Адя Гордієнко	-	Торонто

Щиро вітаємо Гніздових з новим досягненням і бажаємо дальших успіхів у праці з новацтвом.

ГОТУЙСЯ

С. О. Людмила

С.О. Людмила Дармограй
Повідомлення ОК

МУДРІСТЬ СІРИХ ОРЛІВ

ПОЛЬОТИ

УВІ СНІ ЧИ НАЯВУ?

БЕСІДА З 13-РІЧНИМ «КОСМОНАВТОМ»
ПРОКОМЕНТОВАНА ПРЕДСТАВНИКОМ
АКАДЕМІЧНОЇ НАУКИ

У березневому випуску «Нашої дитини» читачі ознайомилися з сенсаційними результатами досліджень співробітниць Інституту фізіології рослин та генетики АН УРСР, кандидата біологічних наук Т. П. Решетникової, мета яких — з'ясувати природу екстрасенсорного впливу. Тоді ми домовилися з Тамілою Петрівною, що в разі нових цікавих експериментів вона запросить на них представника редакції. Нездовзі пролунав дзвінок: «Вас цікавлять мати й донька, які самотужки літають у космос? Окрім того, в дитини яскраво виражені екстрасенсорні здібності. Приїдьте!»

І ось — домовлена година. Таміла Петрівна з'являється мене із гостями Києва, молодішою ще мамою та її 13-літньою донькою Зіною з невеликого міста у степовій частині України. На жаль, детальніше не можу назвати їхньої ні адреси, ні прізвищ та імен: батьки категорично проти того, щоб про незвичайні здібності дитини дізналися навколишні, надто у школі — подібна увага зашкодить доньці розвиватися й навчатися. На експерименти до Решетникової вони приїхали також інкогніто; бо ж не слава потрібна їм, а знання, розуміння того, з чим зіткнулися останнім часом. Привезли докази «польотів» у космос — занотовані й замальовані спостереження. Та головний доказ — сама дівчинка. Пред'являючи своєрідну «візитку», вона продемонструвала, як до її долоні приклеюються, мов до магніта, авторучка, інші дрібні предмети. Продіагностувала мене на відстані, точно вказавши місце захворювання і їх характер. Причому, методика її прикметна: дівчинка бачить зображення внутрішніх органів, мов на екрані, безпомилково називає «видимі» деталі патологій.

Решетникова звертає увагу на ще один, «невидимий» бік проблеми.

— В останні роки до мене все частіше звертаються діти, підлітки, їхні батьки, аби розповісти, які «дивні» речі з ними кояться: польоти в космос, контакти з инопланетянами, фрагменти ясновачення, телепатії тощо. Психологічний стан таких співбесідників не найкращий: вони соромляться чи й просто бояться «незвичайних» виявів власного організму, всерйоз непокояться, щоб про подібні відхилення не довідалися батьки, вчителі, однокласники, сусіди. Переживають, чи це не психічне захворювання.

Маю одразу сказати, що під зливою публікацій, фільмів, радіо- й телепередач про НЛО, полтергейст, екстрасенсів, астрологів тощо в частини людей, справді, відбуваються зміщення не лише у світогляді, а й у психіці. Такі особи починають уявляти, що й вони самі наділені якимись особливими властивостями. Ніби з ними реально коїться те, про що недавно читали. Таким варто просто заспокоїтись, «навести різкість» у сприйнятті світу, аби не плутати реальність з недоступною їм ірреальністю. Окремим, справді, варто звернутися вже до лікаря. Ну, а про шарлатанів ми детально говорили в минулій публікації.

Однак є й інші — ті, хто воістину наділений екстрасенсорними здібностями. В одних вони відкриваються без найменших зусиль, природним шляхом; у других — після стресів, потрясінь, викликаних небезпеками здоров'я чи життя. Але ці якості є, і їх не можна відкинути! Часом на дивовижні закономірності вказує навіть звичайне зіставлення оповідей «диваків». Як ви, приміром, поставитесь до того, що підлітки, які не знають одне одного (бо живуть за тисячі кілометрів), малюють одні й ті ж знаки, які їм сняться!

Багато схожого і в описах «польотів уві сні». Розумію, тут можна заперечити: а хто не «літає у снах», надто в дитинстві. Правильно, однак не всі відкривали в таких мандрівках інформацію про космічні об'єкти, про які доти нічого не знали (причому такі «відкриття» підтверджувалися потім науковими даними). Далеко не всі можуть повторити «польоти» в експерименті, перед фахівцями. До того ж у таких «космонавтів» дуже часто відкриваються інші «нетрадиційні» можливості: діагностування на відстані, телепатія, ясновидіння тощо.

Сьогодні співбесідники — саме такі...

Зовні і Зіна і її мама звичайнісінькі люди. Дівчинка — весела, невимушена, успішно навчається, цікавиться всім «земним», як ровесники. Навіть, коли діагностує, робить це по-дитячому весело, наче бавлячись. Мама теж на перший погляд — «типовий» інженер, хіба що інтелігентності більше «середнього рівня» її колеги. Несхожими на інших вони стають у єдиному — коли розповідають про власні «астральні» польоти в космос. Треба бачити, яким заглибленим, по-особливому серйозним стає погляд, як відчувається обличчя. Чесно кажучи, внутрішньо аж боязко спостерігати переміни в Зіні — спершу на дитячому личку проявляються абсолютно дорослі очі в гіпнотичному заціпенінні, а нерідко на лице напливає і якийсь вираз-маска, що відраженістю нагадує лики буддійських монахів чи медитуючих йогів. Як потім довідався, і самі польоти не минають безслідно для організму — під час деяких «прогулянок у Всесвіті», що тривали годину — дві, дівчинка втрачала до 3 кілограмів ваги. Траплялися й болі, після «стартів» і «посадок» нездужання. Власне подібна реакція й змусила звернутися до Решетникової.

Ну, а як оцінює свої здібності юна «зоряна мандрівниця»? Подаю її оповідь у скороченому варіанті: по-перше, з огляду на відомий дефіцит газетної площі; а по-друге свідомо опускаю суттєві деталі «настроювання» на політ і його виконання, аби ровесники Зіни не спробували повторити це самотужки — подібні заняття, на жаль, не позбавлені небезпек. Отож...

— До польотів мене схилила мама. Не зумисне, звісно. Просто розповіла про те, як сама літала кілька разів, що бачила, відчувала. У нашій сім'ї про це говорили відкрито. Вирішила спробувати і я. Розказала про свій задум знайомому. Він теж захотів полетіти зі мною. Я розповіла, як це робити. Прямо вдень, дочекавшись, коли лишилися в кімнаті удвох, вирішили «зазирнути в космос». Мама кудись вийшла. Малюки галасували на балконі, але нам не заважали. Ми настроїлися на політ, і через якусь мить я відчула, як від швидкості в мене заклало вуха. Доволі болісно пройшов вихід з атмосфери Землі, особливо, як виявилось пізніше, здолання озонового шару. Біль не покидав протягом усього польоту. Однак блаженство, яке звідала в космосі, перевершувало все! Його ні з чим не можна порівняти. Це і легкість тіла, коли ніби струмуєш, відчуваєш політ, розчиняєшся в гігантському просторі. А краса яка, велич доконала! Із землі такого не видно. Як і багатьох явищ — скажімо, різнобарвні спалахи, пульсації біля Місяця. Свічення атмосфери довкола планет — різної яскравості, густини, забарвлення. Космос не пуста. Він заповнений різними пульсаціями. Їх відчуваєш, ніби музику. Так і лежиш — у якомусь солодкому натхненні. Це така приємність, що, чесне слово, дуже не хочеться повертатися звідти. Я думаю зараз, що людина повинна жити там. І на Землі ми існуємо для того, щоб потім перейти туди...

Мій супутник відчує те саме. Ми не перемовлялися словами, але розуміли й чули все, що хотіли сказати одне одному. Це ніби розмова думками. Наших тіл, залишених на Землі, не бачили — може, тому, що не ставили такої мети. Саша (ім'я також змінене. — Авт.) був ніби з прозорого туману, хоча розпізнати риси можна цілком. Оскільки тоді в країні багато говорилося про політ космічних станцій до Фобоса, ми вирішили подивитися, що діється на Марсі. Швидкість польоту була, як у думці, — майже миттєвою. Побували і на рівнинних ділянках планети, і на гірських, і в ущелинах. Потім побачили супутник Марса. Вирішили, що це Фобос. Полетіли на нього. Я проникла всередину. Це виявилось нескладно, достатньо було поставити перед собою завдання.

— Я бачу, ви з недовірою сприймаєте розповідь Зіни, — втручається мама. — Чесно кажучи, ми з чоловіком також спершу не вірили. На отой час наші «космонавти» злітали туди вже кілька разів. Попросили повторити політ у нашій присутності. Коли діти ви-

конали прохання і потім повернулися до норми, розвели їх по різних квартирах і попросили описати словами бачене щойно і намалювати. Звіривши малюнки, переконалися: схожість і в барвах, і в основних деталях зображеного була неспростовною.

Однак остаточно в тому, що діти не фантазують, ми переконалися через кілька місяців. Тоді, переглядаючи свіжу пошту, я наткнулася на фотографію Деймоса — супутника Марса. Мені здалося, що я його вже бачила. Згадала: подібне малювала донька після одного з «повернень» звідти. Попросила Зіну принести її малюнки. Справді, то було зображення супутника Марса. Збігалися й деякі характеристики, дані донькою, зокрема про те, що він порожній. Щоправда, вона вважала його іншим супутником — Фобосом, але намальований нею об'єкт нагадував саме Деймос. До цього бачити його Зіна не могла ніде — журнал уперше публікував фотографії, зроблені американською станцією. Тоді уважно переглянула й інші малюнки доньки. На них також знайшла ряд спостережень, які аж ніяк не почерпнеш із книг чи періодичних видань, доступних нашому районному центру. Перевірила, наскільки змогла: «Зініні» космічні об'єкти виглядали саме так. Деякі її «фантазії», правда, ні з чим було порівнювати. Скажімо, вона стверджувала, що планет у Сонячній системі не дев'ять, а десять. Цю невідому нам «сусідку» вона навіть намалювала. І зараз уперто стоїть на своєму: Десятка (так називає її) існує реально. Вона не має атмосфери. Доволі похмуро... Ще одна дивна обставина, пов'язана з цією планетою. Донька стверджує, ніби там бачила якихось живих істот. Двох із них намалювала. Так ось у цих зображень, виконаних на звичайному папері, звичайною аквареллю, у темряві очі... оживають! Погляньте самі.

Зінаюся, запропонований малюнок на світлі мене розчарував — таких «інопланетян» ви побачите на будь-якій виставці дитячого образотворчого мистецтва. Але коли його помістили в затемнений куток квартири, очі «гомінюда», справді... ожили. Поглибшали, наповнилися настроєм. І чим темніше було докруг, тим виразнішою була ілюзія, що вас з інтересом розглядають чийсь живі очі з по-дитячому примітивного малюнка.

Це, звісно, може бути оптичний ефект, який використовують віддавна професійні художники. Принаймні, саме таким чином малювалося багато ікон: погляд Христа або богородиці невідменно переслідують людину, в якому куточку храму вона б не знаходилася. Хоч й деякі плакатисти використовують цей прийом. Можливо, дівчинка випадковим порухом пензля продублювала його, так би мовити — «винайшла велосипед». Не знаю. Однак в таких випадках, гадаю, слід писати про все, навіть те, що малозрозуміле чи сумнівне. Можливо, в когось воно знайде інше пояснення.

Але надамо знову слово Зіні.

— На планетах ми не раз бачили якихось живих істот. На Меркурії, скажімо, вони нагадували рослини, але рухались по поверхні. Причому весь час тіснилися на затемненому боці, ніби боялися сонячного проміння.

Окремі істоти агресивні, можуть полювати за нашою енергією. Сутички з ними не минають безслідно. Потім, коли приходиш до тьми, почувашся доволі розбитим, стомленим, інколи навіть злягася. Мали ми контакт із «літаючими тарілками» — їх багато у космосі. Спілкування з одним із екіпажів згадував з неприємністю. Це водянисті створіння, тіло і голова — грушовидної форми. На «голові» — лиш двоє «очей» — нерухомі кулі. Тоненькі ручки з трьома щупальцями. Такі ж тоненькі «ніжки». Втім, це швидше подоба кінцівок. При першому ж контакті з ними ми відчували небезпеку і одразу ж віддалилися від «літаючої тарілки». Свої враження я змалювала на папері.

— Після «польотів» у доньки відкрилися цікаві властивості. Приміром, ми можемо з Зіною телепатично обмінюватися думками на відстані. Часом, я бачу доньчиними очима те, що розглядає в певну мить вона. Буквально приголомшила нас і така загадкова «кімпровізація»: Зіна якось сіла за стіл і почала писати підряд ієрогліфи невідомої нам мови. Списала кілька аркушів, практично не зупиняючись. Коли я запитала, що це, вона не змогла пояснити. Мовляв, захотілося написати, ось і написала...

— Не менш цікаво й те, — додає Решетникова, — що окремі знаки з написаного Зіною я бачила вже в інших «літаючих» дітей. Ось погляньте...

Таміла Петрівна дістає різні аркушки паперу, списані дитячими почерками, і ми знаходимо там схожі «ієрогліфи»... Але ж писали їх різні діти в різних куточках країн...

— Не виключено, що це фрагменти знаменитих даоських письмен. За легендами саме вони мають передати людству нові знання, які виведуть цивілізацію на новий рівень розвитку, — резюмує Таміла Петрівна. — Над загадкою мови даосів працювало багато людей, однак поки що про втішні результати не відомо.

Але мені хотілося б звернутися й з іншим до батьків та дітей, які звідують подібне, що й Зіна чи її мама. Коли такі новації нервують вас — заспокойтеся. Ви не єдині, подібне спостерігається у багатьох людей упродовж тисячоліть. Біда в тому, що наше заідеологізоване природознавство, яке штучно підганялося чиновниками науки під догми «справді наукового, матеріалістичного світогляду», відкидало все, що не вкладалося в це «прокрустове ложе». Зокрема й явища, феномени парапсихології.

Нині, коли ми нарешті пориваємо з практикою старого, має змінитися ставлення й до цих проблем. Принаймні, неприпустимо звинувачувати в чомусь негарному людей, які прагнуть ознайомитися з парапсихологічними резервами власного організму. Це — загадка природи, і нею слід займатися вченим, а не ідеологам чи святенникам від моралі!

Водночас хотіла б застерегти й від некваліфікованого експериментування з такими явищами психіки. Любительство тут дуже ризиковане, подібні «польоти» в космос можуть зашкодити здоров'ю.

Просила б «літаючих» дітей чи їхніх батьків писати нашій дослідницькій групі. Зважаючи на те, що в таких листах нерідко йдеться про інтимні, часом вельми делікатні речі, несумісні з офіційною кореспонденцією в установах, можете звертатися до мене особисто. Пишіть за домашньою адресою 252127, Київ, вул. Сеченова, 3, кв. 34, Решетниковій Тамілі Петрівні. Обіцяю розібратися в тих питаннях, що вас хвилюють.

Бесіду записав
Олександр РАКІН.

наша гитина

Сірий Орел Тарас

Н О В А Ц Ь К І В М І Л О С Т І

Жовтодзюби ще добре не обралися в піря, а вже цікаво повисували свої голови з гнізда: "Що це? А що там? А чому так?.." — засипають питаннями своїх сірих орлів. І хоч не зовсім ще розуміють пояснення на свої запити, малі жовтодзюби вже знають, що їхні сірі орли завжди є готові й раді пояснити невідоме чи незрозуміле, розказати їм щось цікавого. І сірі орли, братчики чи сестрички, бачать, що глибоко в душі жовтодзюба заякорилася іскра, яку ми маємо роздмухувати різними засобами і способами, щоб досягнути мети. А ця мета — це розвинення й плекання духових і фізичних вартостей українського пластового новака.

Новацька виховна програма незвичайно глибока і багата. "Напрямні виховання новаків" виразно говорять нам про те, якими наші жовтодзюби повинні бути: розбудити любов до Бога і до українського народу, розбудження потреби доброї поведінки та добрих вчинків, уміння діяти в гурті, школення зміслів, плекання здоров'я та особистої гігієни — це завдання пластового впорядника у веденні виховної програми з наймолодшими пластунами. Протягом чотирьох років, від часу коли батьки віддадуть свій скарб до пластового роя — до тої хвилини, коли братчик гніздовий святочно переведе

новаків у кандидати до УПУ, новацькі впорядники не сміють забути про своє завдання, яке можна виконати різними способами та заходами. Але засоби, що найкраще дозволяють новакові виказати готовість продовжувати пластову мандрівку, це: НОВАЦЬКІ ПРОБИ та НОВАЦЬКІ ВМІЛОСТІ.

НОВАЦЬКІ ВМІЛОСТІ - це після новацьких проб, найголовніший засіб виховання пластової дітвори, бо в додатку до реалізації "напрямних виховання новаків", мають на меті побудити до розвитку та й розвивати такі особливості дітвори, як: індивідуальні здібності, зацікавлення наукою, творча уява /винахідливість/, зацікавлення практичними вміннями /ручна праця/, бажання працювати над собою, терпеливість, видержливість у роботі. Вмілості для новака-новачки довірливі, але крім них є ще й обов'язкові вмілості, як вимоги до другої й третьої проби. Новак-новачка мусить здобути до другої проби принаймні три новацькі вмілості, в тому одну з тіловиховання й одну індивідуальну. До третьої проби мусять здобути 5 новацьких вмілостей. Ці обов'язкові вмілості для успішного закінчення підготовки до проби доповнюють рівень проб, даючи у висліді краще загальне знання новацтву. Перевірку новацьких вмілостей переводить гніздовий та ще один впорядник /інструктор/, який у висліді успішної перевірки, на новацьким вогнику або при іншій нагоді, прикріплює новакові відповідну відзнаку добутої вмілості.

Правильник Уладу Пластунів Новаків вичисляє 51 вмілостей для новацтва. Вмілості ці є поділені на самостійні - до яких новацтво підготовляється самим, зглядно новак одинцем підготовляється, без допомоги та участі своїх товаришів, та за порадами й під наглядом виховника: Збирач, Сілятеліст, Художник. Друга група вмілостей - самостійно-збірні - до яких новак підготовляється частинно при участі інших новаків та впорядника: Скоморох, Добродушок, Соловейко. І вкінці - збірні вмілості, тобто такі, до яких новак чи новачка мусить підготовлятися в гурті інших новаків-новачок та при допомозі виховника: Змагун, Син України, Верховинець.

Підготовки до вмілостей є однакові - протягом певного речення треба перейти всі вимоги, що їх у даній вмілості є менше, як у пробі і немає змагу, тільки є точкування продовж цілого часу підготовки вмілості. Коли ми рішаємося переводити новацькі вмілості, то найперше мусимо їх докладно переглянути, щоби запізнатися з вимогами й матеріалом, бо вони є дуже різноманітні й не в кожному пору року можна їх усі переводити. Є вмілості, що надаються краще на зиму: Морозенко, Вишивкар, Золоторукий. Інші краще підходять на табір: Санітар, Син України, Лісовик. Інші вмілості весною чи осінню в парку: Збирач, Дослідник, Приятель рослин. Інші знова вмілості можна краще й успішніше вже пе-

реводити в домівці: Бистрозмисл, Грай-жучок, Плети-очко.

Так, як ми підготовляємося до кожних новацьких сходин, таксамо мусимо підготовлятися й до вміlostей. Програму переведення вміlostи укладаємо наперед і відразу цілу, в той спосіб, що перечитуючи вимоги вміlostи, розкладаємо їх на певне число /на пр. 12/ запланованих зайнятть. Деякі точки треба вправляти, тому даємо їх на кожне друге зайняття. Відтак обраховуємо, скільки часу в кожному зайнятті залишилося й доповнюємо відповідно до програми. Якщо у вміlostі є багато рухливих вимог, тоді оповіданнями, загадками, ручними роботами, піснями, чуттєвими грами доповнюємо зайняття. Але коли вимоги вміlostи є менш рухливі, на примір часте грання шахами й шашками в уміlostі Змагун, тоді переплітаємо програму рухливими грами.

Працю новацьких вміlostей переводять "Ланкою впорядників" у гнізді. Ланку творять усі виховники даного гнізда й вона працює під проводом гніздового. А є знаний факт, що всяке діло, а спеціально підготова до переведення новацьких уміlostей, краще йде, як виховники собі взаємно допомагають. Тому, що характер новацьких уміlostей є дуже різноманітний, дуже є тяжко, щоб даний впорядник мав найкращий досвід з поодинокими точками даної вміlostи. Але якщо впорядники роїв будуть обмінюватися своїм досвідом, новацькі вміlostі будуть такі інтересні для впорядників, як і для новаків. Гніздовий намічує інструкторів до поодиноких ланок уміlostей, зглядно впорядники самі собі вибирають, яку вміlostь хочуть підготовляти й кожний із них починає підготову даної вміlostи.

Одним із перших завдань інструктора даної вміlostи буде виготовити список потрібного виряду. Цей список інструктор предкладає гніздовому, який, на підставі всіх одержаних списків, може подбати про закуп потрібного матеріалу ще до початку переведення вміlostи. Черговим обов'язком інструктора буде виготовлення на підставі вимог даної вміlostи програмок поодиноких зайнятть. Під час виготовлення програмок поодиноких зайнятть слід тямити, що уклад повинен бути від простіших елементів до складніших, то значить наперед подавати простий, несконплікований матеріал, а щойно пізніше переходити до труднішого.

Тому, що новацькі вміlostі можуть бути переводжені з новацтвом зараз по складенні заяви вступу, є дозволено поодиноким роєм переводити свої, вибрані вміlostі. Назагал треба брати до уваги вміlostі, що найкраще надаються до переведення. На примір рої, зглядно ланки можуть підготовлятися до Літуна, Послідника, чи Скомороха, тоді як поодинокі члени індивідуально підготовляються до Філятеліста, Збирача, чи Пливака. Але в такому випадку гніздовий з "Ланкою впорядників" повинні уважати, щоб одна вміlostь не забирала за багато часу та уваги від другої, бо новак-новачка не зуміє розподілити час на найкраще підготовлення

до вмілостей. Рівнож старатися, щоб поодинокі вмілості кінчалися у відповідному відступі одна від одної. Тоді буде змога новачкові-новачці дати відзнаку з часом закінчення підготовки, приміром що другий місяць, а це пориватиме новацтво до кращої праці - підготовки.

Запам'ятаймо собі, Братчики й Сестрички, що для переведення вмілостей треба нам одної головної справи - **ДБАЛИВОЇ ПІДГОТОВИ**. Бо коли ми не придбаємо потрібного виряду, коли самі не складемо доброго плану і подрібно програми всіх зайнят, то в такім випадку краще вмілості взагалі не переводити. Основне при вмілостях - точно придержуватися вимог правильника, бо тільки в той спосіб дамо новачатам принайменше мінімальні знання вмілості. Всякі "покази", де братчик чи сестричка тяжко працює, а новак-новачка є "глядачем", дивиться на те і тільки подає виконавцеві різне приладдя, повинні взагалі зникнути, бо це тільки шкодить.-

ЩО РОЗКАЖЕМО

НОВАЦТВУ?

Сірий Орел Орест.

КАЗКА ПРО ЧЕРВОНОГО ЗМІЯ І ДЕВ'ЯТЬ КНЯЗІВЕН.

(Розповідь при вогнику).

Далеко, далеко звідси, в той бік, де кожного ранку сходить сонце, за семи горами, за семи морями, лежить чарівна країна.

/СПІВ: "Не журіться, юні друзі"/.

Чудова та далека країна - і багата вона. Про неї говорять, що там ріки течуть не водою, але молоком і медом, а селяни є такі багаті, що плоти роблять не з дерева, а з ковбас. Усюди-усюди багато квітів, багато дерев, багато садів. А понад усе вславилася вона своїми вишневими садками. Так і назвали її: країною вишневих садків.

/СПІВ: "Садок вишневий коло хати"/.

Живуть у країні вишневих садків хороші люди. Вони побудували свої садиби, які красою можуть рівнятися всім іншим країнам. І так, над великою рікою побудували вони свою золотoverху столицю. Називається вона: Київ.
/СПІВ: "Києве мій"/

І в тому Києві живуть різні-різні люди: науковці, ремісники, вояки, лікарі, робітники, а навіть музиканти.

/СПІВ: "Ми Музиканти з Києва"/.

Але не тільки гарні міста є в країні вишневих садків, але також є там чудові села.

/ВІРШ: "Село - і серце одпочине"/.

І ось у одному такому селі, в малій хатині жив собі дід Андрушка, а в нього була баба Марушка. У баби була донечка Мінка, а в неї була собачка Хвінка. В собачки була товаришка, киця Варварка, а в киці була вихованка - мишка Сіроманка.

Взяв дід раз лопату та мотику, скопав на городі грядку невелику. Гною трішки наносив, грабельками підпушив, зробив пальцем дірку та й посадив ріпку.

Ходив він тоді все на город, набравши води повен рот. Свою ріпку підливав, їй охоти до життя додавав. Росла ріпка, росла, спочатку маленька, як мишка, була. Потім як кулак, потім як буряк, потім як два, а далі стала така, як дідова голова.

Тішиться дід, не знає, де стати. -Час- каже -нашу ріпку рвати!

От пішов дід на город: гуп-гуп. Узяв ріпку за зелений чуб, тягне руками, упирається ногами, промучився увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе дід бабу Марушку: -Ходи, бабуню, не лежи, мені ріпку вирвати поможи!

Пішли вони вдвох на город: гуп-гуп. Узяв дід ріпку за зелений чуб, баба діда за плече, тягнуть, аж піт тече. Промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе баба донечку Мінку: -Ходи, Міночко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!

Пішли вони всі на город: гуп-гуп. Узяв дід ріпку за зелений чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, тягнуть руками, упираються ногами, промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе Мінка собачку Хвінку: -Ходи, Хвіночко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!

Пішли вони всі на город: гуп-гуп. Узяв дід ріпку за зелений чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку. Тягнуть і руками і зубами, упираються ногами, промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе Хвінка кицю Варварку: -Ходи, Варварочко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!

Пішли вони всі на город: гуп-гуп. Узяв дід ріпку за зелений чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку, киця собачку за хвостик. Тягнуть і руками і зубами, упираються ногами, промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе Варварка мишку Сіроманку: -Ходи, Сіроманочко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!

От пішли вони всі на город: гуп-гуп. Узяв дід ріпку за зелений чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку, киця собачку за лапку, а мишка кицю за хвостик. Як потагли, - так і покотились. Упала ріпка на діда Андрушку, дід Андрушка на бабу Марушку, баба Марушка на донечку Мінку, донечка Мінка на собачку Хвінку, собачка Хвінка на кицю Варварку, а мишка - шусть, у шпарку!

/САМОДІЯЛЬНА ГРА: Інценізація "Ріпки"/.

У країні вишневих садків є також глибокі, непроходимі ліси, широкі степи і мальовничі гори.

/СПІВ. "У горах Карпатах хотів би я жить"/.

У горах Карпатах є таке місце, що називається Писаний Камінь. На Писаному Камені сходилися юнаки й юначки країни вишневих садків, щоб погугорити, розвеселитися і нарадитися, як служити своїй Батьківщині.

/СПІВ. "Де гори Карпати, де Писаний Камінь"/.

Однаке з давних-давен на країну вишневих садків з завистю гляділи її сусіди і заздрили їй багатства, заздрили їй щастя. А вже найбільше дався взнаки країні вишневих садків страшний, червоний змії, що жив на північному сході. І враз-у-раз нападав він на країну вишневих садків і сколочував її спокій. Хоробрі сини і дочки країни вишневих садків ставали до бою з червоним змієм, щоб боронитися перед його нападами. Ішли вони, кликали до зброї, кликали, щоб стати до відважної боротьби.

/СПІВ. "Гей, нум хлопці, до зброї"/.

Тихо вночі, досвіта збиралися воїни, щоб стати до бою з червоним змієм. І свистом давали собі знати, що вже пора вирушати в дорогу.

/СПІВ. "Засвістали козаченьки"/.

Раз-у-раз приходилося ставати до бою з червоним змієм. Билися з ним хоробрі козаки, билися з ним славні Січові Стрільці, які казали, що вони йдуть піднімати червону калину.

/СПІВ. "Гей, у лузі Червона Калина"/.

Коли розгорівся завзятий бій з червоним змієм, коли зірвалася воєнна хуртовина по всій країні вишневих садків, то скрізь по хатах матері, сестри, дівчата виряджали воїнів на війну.

/СПІВ. "Зірвалася Хуртовина"/.

Ішли у бій Січові Стрільці, боролися, перемагали, але не подолали червоного змія. І знову прийшов час, що нові воїни мусіли вирушати в бій проти нашого відвічного ворога. А були ними повстанці Української Повстанської Армії.

/СПІВ. "Світить місяць понад темним лісом"/.

І розгорілася знову боротьба, - не тільки в горах Карпатах, але на рівнинах і навіть в українських степах.

/СПІВ. "Гей, степами, темними ярами"/.

Але я обіцяв вам розказати про червоного змія і про дев'ять князівен. Я вам розповів про червоного змія, але я вам нічого не сказав про дев'ять князівен. А зараз я вам дещо про них скажу.

Правив країною вишневих садків славний і мудрий князь Іванко. Під його проводом вирушали у бій його лицарі, щоб перемогти червоного змія. Але знемоглися вони і не в силі вони були спинити червоного змія. Він ішов що раз дальше і дальше на країну вишневих садків. І побачив князь Іванко, що не зможе він перемогти червоного змія, що тільки на марно покладуть головами всі його славні лицарі. І сказав він своїм воїнам: -Не побідити нам червоного змія. Ідіть лицарі, до своїх стоянок і лягайте спати зачарованим сном. Прийде час, що ви встанете і переможете червоного змія.

Послухали лицарі наказу свого князя і полягали спати довгим, довгим сном. А князь Іванко сів на свого білого коня, блиснув золотим списом, махнув обосічним мечем і подався з країни вишневих садків далеко, далеко на захід. І тільки час-до-часу долітає до країни вишневих садків його тужлива пісня.

/СПІВ: "Далека ти, та близька нам"/.

А було в князя Іванка дев'ять дочок-князівен. Самі красуні: що одна, то краща. Як котра вийшла з княжої палати, то так, немов сонечко засіяло над цілою країною вишневих садків. І все, що ті князівни робили, то ходили по країні вишневих садків і навчали її мешканців добра: як жити, як умирати і як шанувати свою національну гідність. А коли червоний змії розпанювався у країні вишневих садків, йому не досить було її багатства. Йому не досить було її родючого чорнозему, йому не досить було багатих скарбів, захованих у надрах її землі. Але, щоб він міг зберегти своє панування над країною вишневих садків, він потребував пити князівську кров. І він жадав, щоб люди видали йому дев'ять князівен, одну по одній. Так він налякав людей, так упокорив їх, що вони не мали виходу й почали видавати йому своїх князівен.

Першою пішла до червоного змія князівна Віра. Червоний змії смоктав з неї кров, а коли вже висмоктав останню каплю крові, кинув князівну у глибокий льох, щоб вона там загибала. І тоді по всій країні вишневих садків замовкли дзвони в церквах, замовкли побожні співи ченців і черниць по монастирях, а народ забув, як молитися до свого Бога.

А що другу князівну видали червоному змієві, то була князівна Історія. З нею так само поступив червоний змії. Тоді народ забув про своє походження, забув про світле минуле, забув про славних героїв якими колись гордився.

А що третьою, то видали князівну Літературу. І її постигла та сама доля. Тоді в народі забули за своїх літописців, забули за своїх поетів, забули за своїх письменників, забули навіть читати своєю рідною мовою.

А що четверту, що видали червоному змієві, то була князівна Пісня. Тоді замовкли співи в цій країні вишневих садків, не веселився народ на вулицях, не веселився народ на весіллях, не веселився народ навіть у своїх власних хатах.

А що п'яту князівну, що видано червоному змієві, то була князівна Музика. І з нею поступив червоний змій так само. І тоді почали всі думати, що ті всі музичні скарби, ті знамениті композиції, ті всі славні музики, що були в країні вишневих садків, властиво належать до червоного змія.

А що шостою князівною, яку видано червоному змієві, то була князівна Вишивка. І коли її постигла та ж сама доля, що й її сестер, то люди перестали вбиратися в свої барвні народні строї, забули стилі й смак народнього мистецтва й почали натягати на себе рубашки, гімнастюрки й фруфайки, в яких любувався червоний змій.

А що сьомою князівною, що видали червоному змієві, то була князівна Культура. І її також довів майже до смерти червоний змій. І тоді мешканці країни вишневих садків вдалися до п'ятики, не знали, як спілкуватися між собою й усі здобутки своєї старої-старої культури приписували червоному змієві.

А що восьмою князівною, що видано червоному змієві, то була князівна Мова. І народ забув, як говорити своєю рідною мовою. Почав говорити мовою чужою, засміченою, незрозумілою, поганою.

Останню видано червоному змієві князівну Пам'ять. І в країні вишневих садків усі забули: хто вони, звідки взялися, до кого вони належать, хто їх предки і яке їх завдання на землі.

Висмоктав кров червоний змій з усіх дев'ятох князівен, але не наситився і почав жадати ще більше князівської крові. Але не було більше кого йому видавати. Розлютився він страшно, заревів пекельним голосом і в тому місці, де він тоді був, а те місце називалося Чорнобиль, випустив зі своєї пащеки страшну масу ідконого газу й отруйної сажі, яка полетіла по цілій земній кулі і смертоносним пилом покрила одну третину світу. Від того почали вмирати люди, народжувалися мертві немовлята, стали появлятися страшні недуги, про які ніхто ніколи перед тим не чув. І почав світ питатися: Що там діється в тій країні вишневих садків? Почали цікавитися тими людьми, що живуть у тій країні.

І стали творитися дивні дива. Коли приложити вухо до землі, то можна почути, що по країні вишневих садків чується тупіт кінських копит, чуються таємні шепоти і перекликання.

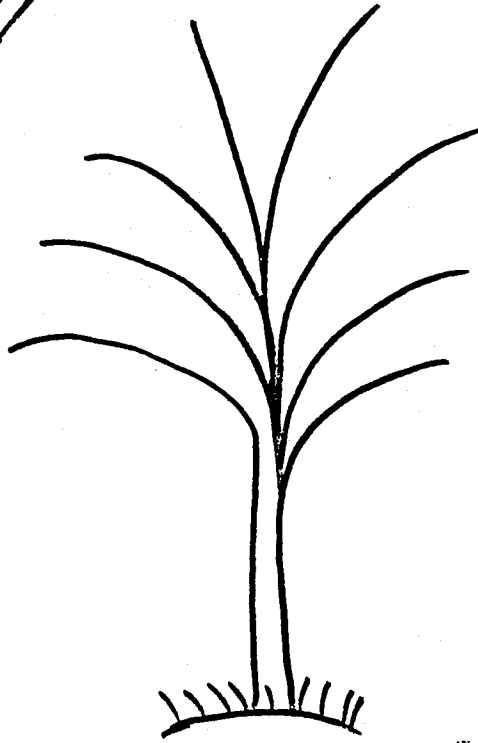
Що це таке? То вернувся додому князь Іванко. На своєму білому коні їде він по країні вишневих садків зі заходу на схід, вступає до всіх осель, їде лісами, їде по ярах, по верхах, усюди, де сплять його лицарі. По одному, будить їх. -Вставай,- каже, -вже пора!- І вони встають, струшують із себе пил століть, яким вони припали, промивають очі зимною росою, беруть зброю, яку хто має: хто меч, хто перо, хто кобзу. І кличуть вони до своїх побратимів по цілому світі. -Поможіть нам визволити дев'ять князівен! Поможіть нам здобути волю нашому народові!

Чи ми почуємо їх? Чи подамо їм помічну руку?

МАЙСТРУЄМО

/Сірий Орел Денис/

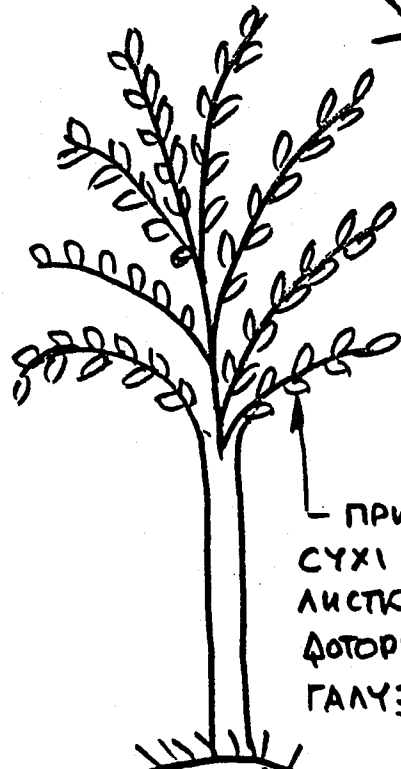
РОБІТКИ З ОСІННИХ ЛИСТКІВ

НАРИСУВАТИ
ДЕРЕВО

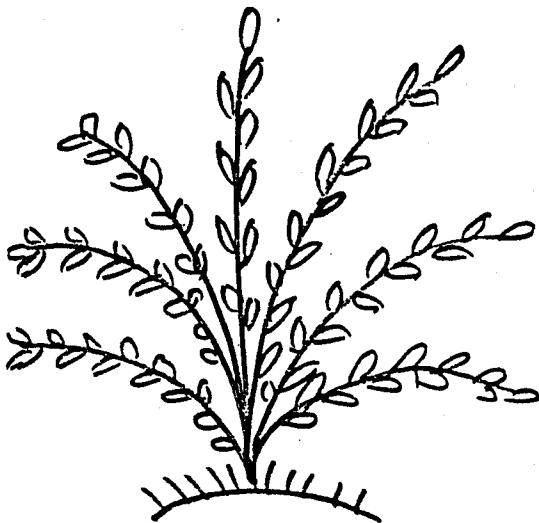

ОСІННІЙ
СУХИЙ
ЛИСТОК

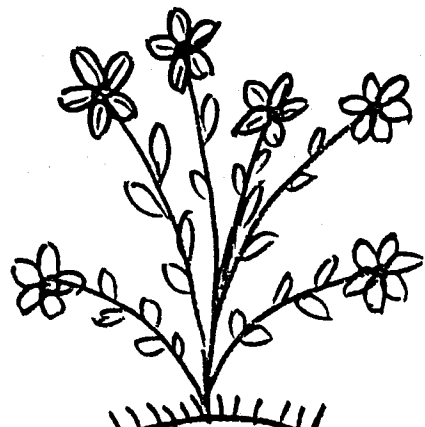

ПРИКЛЕЇТИ
СУХІ ОСІННІ
ЛИСТКИ ЩОБ
ДОТРОКАЛИСЬ
ГАЛУЗОК

ГОТОВЕ
ДЕРЕВО

ГОТОВИЙ
КУЩИК

ГОТОВИЙ
КУЩИК
КВІТІВ

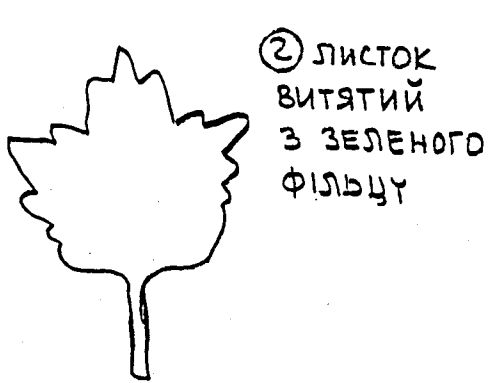
ТОТЕМ РОСЯ "КАЛИНКИ"

16

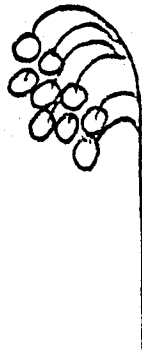
- ③ ЯГІДКА
- ДВА ЧЕРВОНІ КРУЖКИ
- ФІЛЬЦУ

⑤ ЗІГНУТИ ТОНКИЙ ДРОТИК У ВКАЗАНУ ФОРМУ (ЯК ТРЕБА, ПОМАЛЮВАТИ ЗЕЛЕНЮ ФАРБОЮ ЩОБ НЕ РАЗАВІЄ.)

⑥ ЗШИТИ КРАЙЧИКОМ 2 ЯГІДКИ ③ ЗАШИВАЮЧИ ДРОТИК ⑤ ВСЕРЕДИНИ

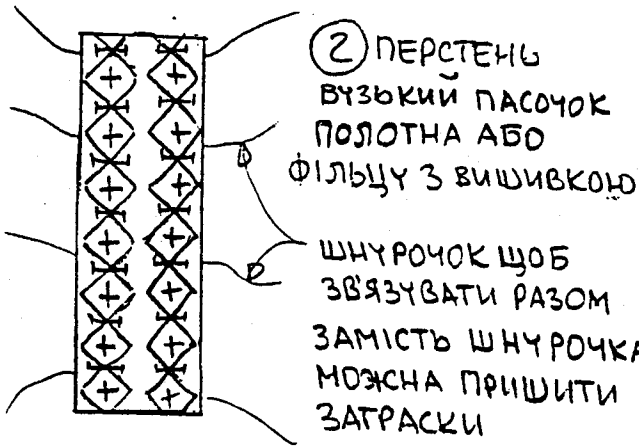
② ЛИСТОК ВИТЯТИ З ЗЕЛЕНОГО ФІЛЬЦУ

③ ЗВ'ЯЗАТИ ЗСМУТОК ЯГІДОК ⑥ В КИТИЦЮ

① ГАЛУЗКА КАЛИНИ

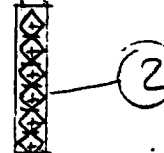
② ПЕРСТЕНЬ ВУЗЬКИЙ ПАСОЧОК ПОЛОТНА АБО ФІЛЬЦУ З ВИШИВКОЮ
ШНУРОЧОК ЩОБ ЗВ'ЯЗУВАТИ РАЗОМ
ЗАМІСТЬ ШНУРОЧКА МОЖНА ПРИШИТИ ЗАГРАСКИ

① ГАЛУЗКИ КАЛИНИ

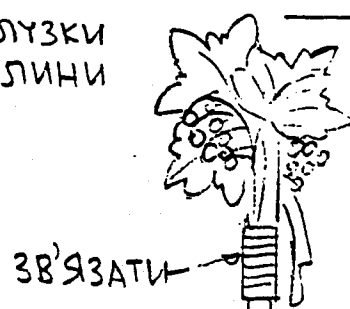
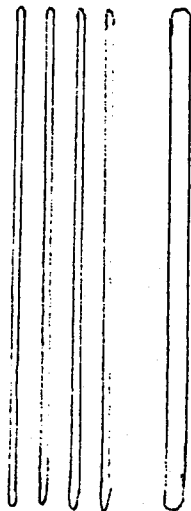
③

②

③а ДЕРЖАК З ЧОТИРЬОХ ПРҀТИКІВ

③б ДЕРЖАК З ОДНОГО КРУГЛЯКА

ЗВ'ЯЗАТИ

ЗВ'ЯЗАТИ ЯКЩО ТОНКІ ПРҀТИКИ

③а

48 ІНЧІВ | м. 20 см.

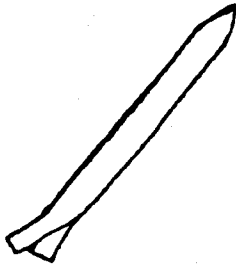
ГОТОВИЙ ТОТЕМ

ІГРАШКИ З РІЗНИХ МАТЕРІЯЛІВ

Витяти рівні шириною довгі пасочки паперу, найкраще твердшого і склеїти їх у форму лебедя, як на рисунку

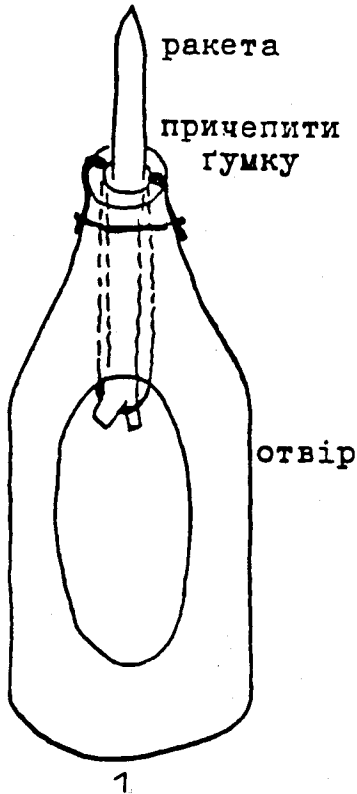

гоговий лебідь

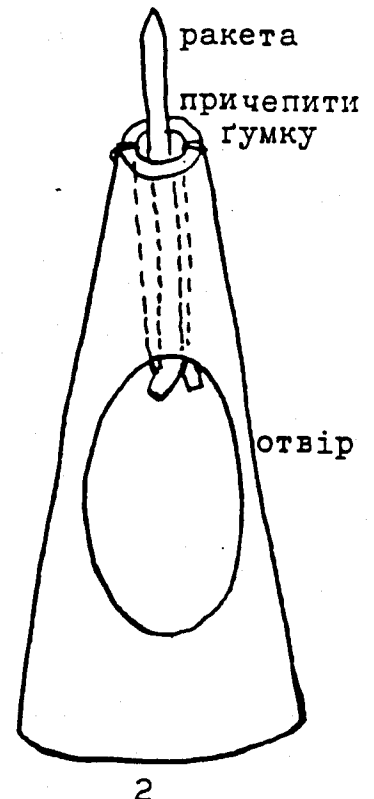
СТРІЛЯННЯ

РАКЕТАМИ.

в плястиковій пляшці 1 або конусі з картону 2 витяти овальний отвір

на вершку по протилежних сторонах причепити гумку так, щоб звисала і було її видно в отворі.

Стріляти так: примістити ракету /із паперу/ так, щоб хвостиками /крилами/ була на гумці, а натягнувши гумку, вона /ракета/ виставала із отвору на зовні.

натягнувши гумку ----- і пустивши раптом ракета полетить в гору.

ДІТИ СПІВАЮТЬ

Гимн України.

Поважно М. Вербицький

mf

Ще не вмер - ла У - кра - ї - на, ні сла - ва, ні во - - ли, ще нам, брат - тя мо - ло - ді - ї, у - сміх - нуть - ся до - ля:

згинуть на - ші во - роженьки, як ро - са на сон - ці, за - па - ну - см і ми браття у св - я - тій сто - рон - - - ці;

ду - шу, ті - ло ми по - ло - жим за на - шу сво - бо - - - ду і по - ка - жем, що ми брат - тя ко - заць - ко - го ро - ду.

Співають для дітей

3

Холою

Гей, на горі та женці жнуть.

Народна пісня

Гей, на го - рі та жен - ці жнуть, гей, на го - рі та жен - ці жнуть, а по - під го - ро - ю,

до - лом, до - ли - но - - ю ко - за - ки йдуть.

до - лом, до - ли - но - ю

2. Попереду Дорощенко. (2)
Ведє своє військо -- військо запорозьке
хорошенко.
3. Попереду пан хорунжий. (2)
Під ним кониченько,
під ним вороненький
сильний — дужий..

НОВАЦЬКИЙ ТАНОК

ПЕРЕПІЛКА

Повільно, жалібно

Ой у перепілки та голівка болить.
Тут була, тут перепілочка.
Тут була, тут сизокрилая.

Дівчатка стають в коло, одна — в середині, ходять і співають:

- Ой у перепілки та голівка болить.
Тут була, тут, перепілочка,
Тут була, тут, сизокрилая.
- Ой у перепілки та плечиці болять.
Тут була, тут, перепілочка,
Тут була, тут, сизокрилая.
- Ой у перепілки та рученьки болять.
Тут була, тут, перепілочка,
Тут була, тут, сизокрилая.
- Ой у перепілки та колінця болять.
Тут була, тут, перепілочка,
Тут була, тут, сизокрилая.
- Ой у перепілки та спиньонька болить.
Тут була, тут, перепілочка,
Тут була, тут, сизокрилая.

Тривий Хуток

СТРІЛЬНИЦЯ

Довільна кількість дітей. На майдані. Виряд: коробки, пушки з консерв. м'ячики.

На дворі поставити рядом кілька коробок (картонів), а на них поуставляти пушки з консерв. У віддалі 4 метри рисуємо на землі лінію. Грачі стають за лінією. Кожний дістає три м'ячики й має збити як найбільше пушок. За кожну поцілену пушку одержує одну точку. Можна змагатися роями, дружинами і т.д.

МУЗИЧНІ ОСТРОВИ

Довільна кількість грачів. У домівці. Виряд: крейда, прилад до називання музики.

На долівці рисуємо крейдою "острови", так великі, щоб у кожному можна стати обома ногами. Острів є на половину менше від грачів. Братчик пускає музику й, коли вона грає, грачі плавають по "морю" (ходять вільно по кімнаті) уважаючи, щоб не наступити на острів. Раптом братчик замикає музику й тоді кожний мусить вискочити на острів. Хто має одну або обидві ноги поза островом, випадає з гри. Гру повторюємо, аж поки залишиться один, який виграє.

АТАКА ПІД МУЗИКУ

Для молодшого новацтва. Довільна кількість грачів. У домівці. Виряд: малі предмети в кількості не один менше від числа учасників, прилад до музики.

Малі предмети (шапки, рукавиці, м'ячики і т.п.) складаємо на купу в середині кімнати. Братчик пускає маршову музику, а діти стають у круг і маршують довкола покладених предметів. Коли братчик нагло замикає музику, кожний мусить вхопити один предмет. Кому забракне - той виходить з гри. Тоді братчик забирає один предмет з купи і повторює гру. Виграє той, хто залишиться останнім.

МАРШ НА ТРИДЦЯТЬ СЕКУНД

Для старшого новацтва. Довільна кількість грачів. У домівці. Виряд: годинник.

Змагуни стають спиною до стіни в порожній кімнаті. Всі годинники треба сховати в кишеню, а коли є годинник на стіні, заслонити його. На знак, усі ідуть до протилежної стіни й мають осягнути її точно за 30 секунд. Хто прийде скорше - випадає з гри. Виграє той, хто диткне протилежну стіну якраз тоді, коли братчик кличе: "тридцять!"

Щоразу на слові «болить» перепілка (та дівчинка, що в середині) хапається за голову, плечі, руки, хитає головою, вдаючи з себе хвору.

- Далі всі співають:

Ой у перепілки та старий мужичок.

Тут була, тут, перепілочка,

Тут була, тут, сизокрилая.

Із комори йде і нагайку несе.

Тут була, тут, перепілочка,

Тут була, тут, сизокрилая.

Він нагайку несе, бородою трясє.

Тут була, тут, перепілочка,

Тут була, тут, сизокрилая.

Перепілка закриває руками очі, ніби сльози втирає. Всі співають:

А у перепілки молодий мужичок.

Тут була, тут, перепілочка,

Тут була, тут, сизокрилая.

Із базару йде, черевички несе.

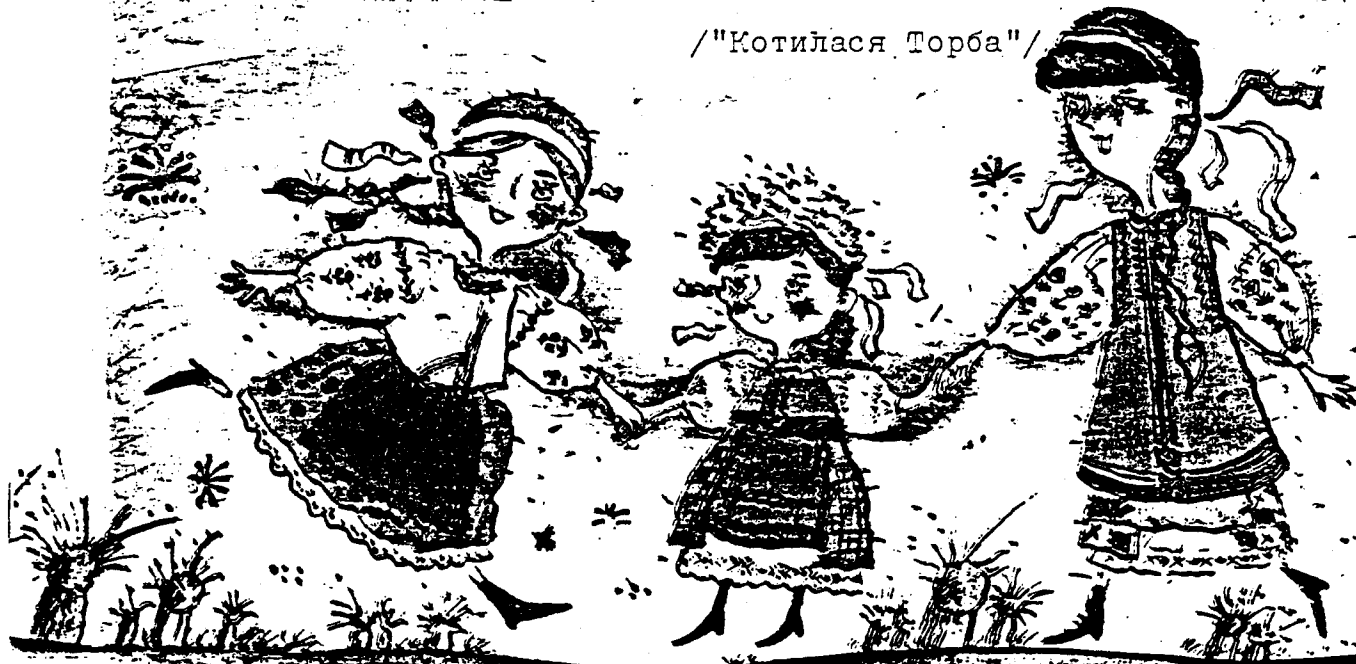
Тут була, тут, перепілочка,

Тут була, тут, сизокрилая.

Перепілка підстрибує, б'є в долоні, рознімає руки дівчаткам, щоб вибігти з кола. Котра дівчинка пустить руку, та йде в середину. Гра починається спочатку.

/ "Котилася Торба" /

САРДИНКИ

Для старшого новацтва. Довільна кількість гравців. У домівці, яка складається з кількох кімнат.

Гра відбувається в цій домівці. Один грач іде сховатися в доволі просторому місці. Інші шукають його. Хто знайде - ховається разом з ним, але так, щоб інші не бачили. Хто залишиться останнім - буде ховатися наступного разу.

ЗАКУПИ

Довільна кількість гравців. У домівці. Виряд: великий вибір різних предметів щоденної потреби.

У кімнаті ховаємо різні предмети. Грачам даємо їх список і на знак вони вирушають їх шукати. Хто знайде найбільше - виграє.

СЛОВА

У домівці. Виряд: стіл і картонки з буквами (принаймні 5 картоноків на кожного учасника).

Грачі стають лавою під одною стіною кімнати, а під притилежною стіною є стіл, на якому є порозкладані картонки, буквами до поверхні стола. На знак, кожний біжить до стола, бере один картоник і вертається на своє місце. Тоді біжить знову й бере другий картоник і т.д., аж поки не зложить одне слово з п'ятьох букв. Хто це перший зробить - виграє. Не вільно брати більше, як один картоник нараз і за кожним разом треба вернутися на своє місце під стіною.

МЕТАННЯ М'ЯЧИКІВ

Довільна кількість гравців. У домівці. Виряд: крейдз, м'ячки.

На землі рисуємо три, що раз то більші, кола. Кожний грач дістає три м'ячки. З віддалі 8 - 10 метрів, старається поцілити до середини. Хто попаде в найменше коло - дістає 5 точок, хто в наступне коло - 3 точки, а хто в зовнішнє коло - 1 точку. Хто матиме найбільше точок - виграє.

ЗМАГАННЯ З КОРОБКАМИ

Париста кількість гравців. У доміцці. Виряд: шнурок, коробки зі сірників, паперове горнятко і короткі патики.

Кожний грач має визначеного партнера. Грачі стають під одною стіною, а їхні партнери - під протилежною. Перед кожною лавою на землі рисуємо лінію. Перед лінією грачів кладемо перед кожним на землі паперове горнятко, а грачеві даємо патик, до якого прив'язаний кусок шнурка, а на його кінці - порожня коробка від сірників. На даний знак, грач має котити горнятко по землі до свого партнера, ударяючи горнятко коробкою від сірників. Коли закотить поза протилежну лінію, тоді його партнер перебирає завдання і котить горнятко назад. Котра пара перша перекотила горнятко туди й назад - виграє.

ЗВИВАТИ ВОЛІЧКУ

Довільна кількість гравців. У доміцці. Виряд: для кожного грача крісло і клубок волічки.

Перед початком гри виховник обвиває кожне крісло волічкою з клубка, так щоб розвинути цілий клубок. Кожний грач сідає на крісло і на даний знак має звинути волічку зі свого крісла назад у клубок. Хто це перший зробить, не прорвавши нитки - виграє. Для старших дітей можна гру утруднити так, що вони не можуть вставати з крісла, аж поки не звинуть свій клубок.

СЛІПЕЦЬ

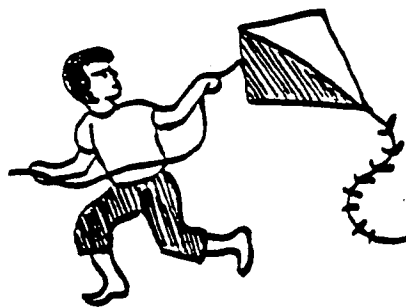
Довільна кількість гравців. У доміцці. Виряд: хустка.

Один грач стає сліпцем. Йому зав'язують очі і ставляють посередині кімнати. Всі інші можуть бути денебудь, але мусять стояти нерухомо. Сліпець обертається тричі вкруг і тоді йде шість кроків уперед. Якщо зможе діткнути когось витягненими руками, то зловлений стає сліпцем.

ШУКАЧІ СКАРБІВ

Участь: два рій. Виряд: 30 білих і 30 кольорових картоників.

Сестричка ховає картоників в кімнаті. Один рій дістає завдання знайти білі картоників, а другий - кольорові. На даний знак, починають шукати. Котрий рій перший віднайде всі свої картоників - виграє.

24

САМОДІЯЛЬНА ГРА

СЛИВИ ЗА СМІТТЯ

(БОЛГАРСЬКА КАЗКА)

Мав один чоловік сина. Як виріс він, став батько міркувати, як би його одружити з гарною дівчиною, щоб щасливо жили вони.

Думав він, думав та й надумав.

Поклав на віз слив і поїхав на село продавати.

— Кому слив за сміття, кому слив за сміття! — вигукував він, їдучи вулицею.

Хазяйки заметушилися. Кожній хотілося слив за сміття виміняти.

Дівчата, баби, молодіці — всі метнулись хати підмітати, щоб змести більше сміття та й більше слив за нього виміняти.

А сміття по хатах чимало назбиралося:

Одна лантух несе, друга — відро, третя — повний фартух.

Несуть та вихваляються:

— Гляньте, люди, скільки я сміття зіб-
ла, добре, що такий дурень знайшовся. —
відам усе. Хай по кутках не громадяться.

— Он скільки я намела, та й ще стільки
назмітаю.

— А я всього сміття й за рік не згребу.
Стільки назбиралося, що хоч дурно віддавай.
Це я нашвидку змела, бо страх як хочеться
сливок покуштувати!

Бере той чоловік сміття, важить сливи.

Усі раді, і він веселий, всміхається у вус.
Та ось підходить до нього дівчина. У неї
тільки й є сміття, що в хустинці. А хочеться
йї виміняти слив.

— Чого ж ти, дівчино, так мало зібрала?
Що ж я тобі дам за цю жменьку?

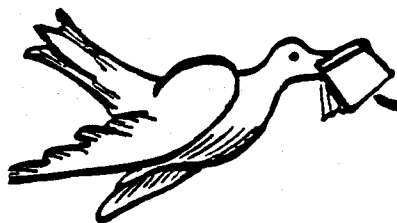
— Принесла б я дядечку, більше, та не-
має у нас і порошинки нема. А це мені сусі-
ди дали за те, що я їм хату підмела.

Вислухав її чоловік і зрадив. Та з такої
чепурної і роботяшої дівчини, що в хаті й
порошини не лишить, он яка гарна господиня
буде!

Такої йому невістки й треба.

Одружив він з нею свого сина й не шко-
дує.

ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА

ОНДАТРА

Якщо керуватися виглядом і поведенням, можна подумати, що ондатра є близько споріднена з бобром, та в дійсності це є велика водяна миш. Доросла ондатра важить ок. 1 кг. і має болонки поміж пальцями задніх ніг. Довгий, майже нагий хвіст є покритий лускою, сплющений вертикально і служить за стерно при плаванні.

Ондатри живуть здовж берегів озер і рік у підземних норах, яких вхід починається підводним коридором що провадить до теплого й сухого лігва. Але в пригожих багнах ондатри будують хатки зовсім подібні до бобрових, однак є вони менші і зроблені з трави й різних водорослей замість пaticків. Доказом присутності ондатри, який часто зустрічається, є купа випорожнених лусок водяних слимаків. В їхній поживі, проте, переважають водяні рослини. Часами вода, де живуть ондатри, є така плитка, що замерзає зверху аж до дна в зимі й тоді ондатри мандрують по снігу, шукаючи глибшого ставка.

Під одним оглядом ондатра є типовою мишею: нею залюбки живляться різні хижаки, а передовсім норки. У деяких околицях Америки місцеве населення вважає ондатру присмаком.-

Подав: Сирій Орел Орест.

РОЗГАДАЙТЕ?

Довгі ноги, довгий ніс,
по болоті ходить скрізь.

Зроду рук своїх не має,
а узори вишиває.

Біле, як сорочка.
Пухке, як квочка.
Крил не має,
а гарно літає.
Що це за птиця,
що сонця боїться?

Влітку сірий,
взимку білий.

Повен хлівець
білих овець.

Всинім небі путь моя,
швидше всіх літаю я.
Маю крила, хоч не птах,
люди звать мене.

Яне їм вівса, ні сіна,
дайте випити бензину, —
усіх коней обжену,
куди хочеш побіжу.

Кодить полем з краю в край,
ріже чорний коровай.

Зуби має, а їсти не просить.

Узеленім колушці,
костяній сорочечці
я расту собі в ліску
всім зірвати хочеться.

Стоїть при дорозі
на одній нозі
і шапочку має,
та нікого не вітає.

Івдень і вночі
у кожусі на печі.

По горах, по долинах
ходить шуба і свитина.

Яусіх вас обшиваю,
сама одягу не маю.

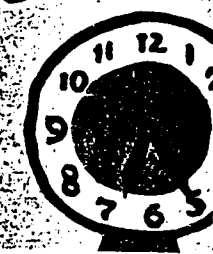
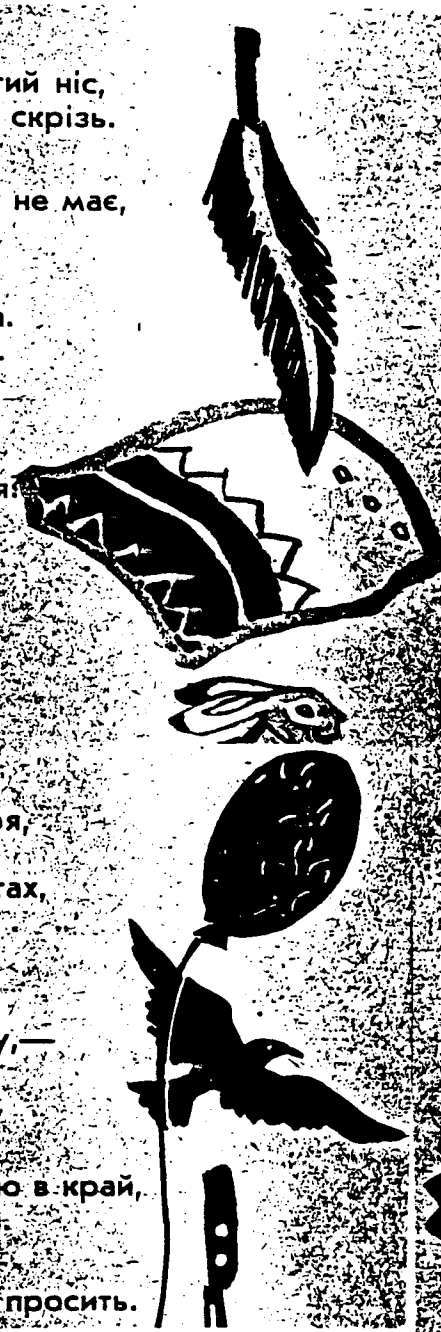
Тік-так,
а з місця ніяк.

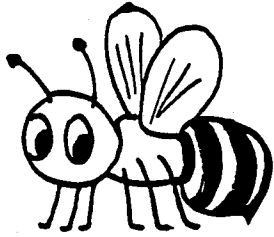
Плету хлівець
на четверо овець,
а на п'яту окремо.

Сто один брат,
і всі в один ряд
разом зв'язані стоять.

Живуть п'ять братів
один другого менший.

Під одною шапкою
чотири братики стоять.

ПРИКАЗКИ

Чистий, як сльоза.

Ж Ж Ж

Білий, як сніг.

Ж Ж Ж

Росте, як на дріжджах.

Ж Ж Ж

Сльози, як горох.

Ж Ж Ж

Стукає, як дятель на дереві.

Ж Ж Ж

Боїться, як вовк вогню.

Ж Ж Ж

Чорний, як сажа.

Ж Ж Ж

Ясний, як день.

Ж Ж Ж

Червона, як калина.

Ж Ж Ж

Співає, як соловейко.

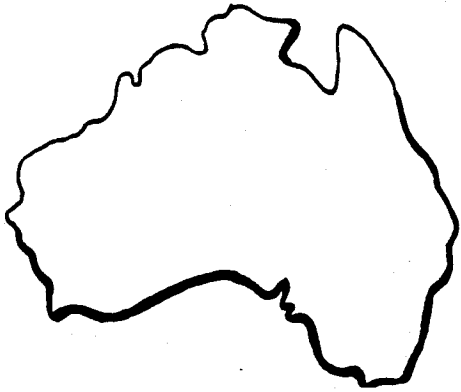
Ж Ж Ж

Сидить, як на турецьким казаню.

Ж Ж Ж

Катюзі - по заслuzі.

Ж Ж Ж

ВІСТІ З АВСТРАЛІЇ

НОВАЦЬКИЙ ПІДТАБІР У ВІКТОРІЇ АВСТРАЛІЇ 1989/90

Цьогорічний табір відзначав 40 ліття пластової станиці в Вікторії який відбувся на оселі "Сокіл" 23/12/89 - 2/1/90. Назва новацького підтабору була "Незабутні дні" - пов'язана з програмою яка дає змогу молодому новацтву познайомитися із історією станиці й пізнати пластове родинне дерево.

Частина програми присвячені українській пластові символіці - новацькі прогульки, мандрівки в ліс, теренові гри, майстрування, їзди на конях, плавання на морю доповнювали програму в ділянках практичного пластування. Цього року на таборі відбувся новацький вишкіл, де курсанти мали змогу брати участь і допомогти перевести новацький п'ятий змаг, майстрування та спорт. Новацтво дуже полюбили всі практичні зайняття підчас табору. Сестрички та братчики точкували новачат підчас всіх зайнять та були вибрані найкращі новак і новачка за їхню взірцеву новацьку поставу та вживання української мови. Цей табір був дуже успішний та цікавий для всіх новацьких учасників.

ГОТУЙСЬ!

сестричка орлиця

ст.пл.Петруся Цабанюк /Гребля/

М. Цабанюк

ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР ПЛАСТОВИХ ВИХОВНИКІВ УПН і УПУ

Сокил, 23.12.89 - 2.1.90.

Сокил, 29.12.89.

До
 Редакції і Адміністрації журналу "В.О.Р."
 1182 Стонкрест Драйв
 Блумфільд Гілс.
З.С.А.

Дорогі Друзі!

Пересилаємо Вам ширий дружній привіт з Вишкільного табору
 Пластових Виховників УПН і УПУ на Соколі.

Рівночасно, з надходячими Святами Різдва Христового і Новим
 Роком бажаємо Вам багато сил і витривалости та щедрого Божого
 благословення у Вашій дальшій так дуже важливій праці для добра
 наших дітей, молоді та в загальному - добра Пластової Організа-
 ції.

ГОТУЙСЬ! СКОБ!

О. Дудинська
 пл. сен. Оля Дудинська
 Комендантка Вишк. Табору

Оксана Тарнавська
 пл. сен. Оксана Тарнавська
 Голова Реф. Вишколу

Ірина Баран ч.м. *Миколай Квас К.О.*

Учасники:

Таня Григорук *Марко Корнійчук*
Маруся Савчин *Данило Семан*
Дарина Іменко
Марко Housedaber

ВІСТІ ЗІ З.С.А.

ПРИВІТ

З ТАБОРУ
НОВАКІВ

ЧАР ЧОРНОГОРИ

НА ОСЕЛІ
ОВАСИПІ, МІ.

ТОМА АНТОНОВИЧ
АНДРІЙ БАЛУХ
ДАНКО БАЛУХ
МАРКО БОРНЯК

ПЕТРО ВРОБЛЕЦЬКИЙ
АДРІАН ГОЛОВАТИЙ
МИКОЛА ГРИГОРЧУК
ЯРЕМА ГРИНЕВИЧ
БОГДАН ДОМІНО
НИКОЛА ІВАНЮК
ДАЦЧИК КАСІЯН
ДАНИЛО КОВАЛЬСЬКИЙ
ТАРАСИК МУШПИНСЬКИЙ
ДАМ'ЯН МАТУСЯК
ОЛЬО МЕЛЬНИК
ДАНИЛО М'ЯКУШ

МАРКІЯН ПАВЛЮК
СВЯТОСЛАВ ПИЛИПЧАК
ЯРОСЛАВ ПИЛИПЧАК
ЮРЧИК ПЛЕШКЕВИЧ
ОЛЕСЬ ПОГОВИЧ
ДАНИЛО ПРОЦИК
МАРКІЯН СОБОЛЬ
РУСЛАН ТРУСЕВИЧ
ЯРОСЛАВ ХИЛЯК
РОМАН ЧУБАТИЙ

СТ.ПЛ.СКОБ ЮРА БОГДАН ЗАЯЦЬ О.Х. - КОМАНДАНТ
СТ.ПЛ. ПАВЛО БИСКОШ - БУЦЧУЖНИЙ
ПЛ.РОЗ. НУСЯ ГОРЧАКІВСЬКА - ПИСАР

БУЛАВА: ПЛ.ВІРА. ДАРКА ГАНКЕВИЧ
СТ.ПЛ. МАРКО ЯЦКІВ
ПЛ.РОЗ. ТАНЯ РИЧАРДСОН

ПЛ.СЕН. ДАНИЛО ГРИГОРЧУК ПБ
ПЛ.СЕН. БОГДАН ПЛЕШКЕВИЧ О.Х.
П. РОМАН БОРНЯК

1990

До: Педагогів .. Вогонь Орлиного Пази

ТРУВІТ

із 33

98 мої РАДИ ОРЛИНОГО ВОГНЮ

Бр. Доріян Мазуркевич

Бр. Слесь
Тремкевич

сес. Ілона Ринарчук

Бр. Миколай Конрад

Бр. Тарік
Ісхумич

сес. Оксана
Савчук

сес. Нусія
Затосівська

сес. Лора
Селуца

сес. Раїса
Забзек

сес. Катруся
Шашко

сес. Ана Караченко

сес. Оля
Данилюк

Бр. КОЛА
САВЧУК

сес. Агнеса
Тришків

сес. Дарка
Занкевич

сес. Раїса
Скюдяк

Бр. Олена Мазуркевич

Бр. Іван Кузур

Бр. Олена Логуня Караченко

сес. АРІНА ДІВІНІОН

Бр-Стефан - 011. сес. Ірина Іванівна

сес. Софія
Тремкевич

Бр. Іван Конрад

Бр. Мауро

ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ

ЧОРНОБИЛЬСЬКА

ЕКСПЕДИЦІЯ

Учасники другого виїзду «Чорнобильської експедиції» робітник Леонід Вороний та журналіст Олександр Неживий у польових умовах. Село у 10-кілометровій зоні відчуження ЧАЕС Товстий Ліс. Лютий 1990 року.

В ОБЕЗЛЮДНІЛИХ ДОМІВКАХ МІСТЕЧОК І СІЛ 30-КІЛОМЕТРОВОЇ СМУГИ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ АЕС НАПРИЗВОЛЯЩЕ ЗАЛИШИЛИСЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНІ ЦІННОСТІ — ПАМ'ЯТКИ ІКОНОПИСУ, ХУДОЖНЬОГО ЛИТВА, СТАРОДРУКИ, ЕТНОГРАФІЧНІ РАРИТЕТИ. ЛИШЕ МІЗЕРНУ ІХНЮ ЧАСТИНУ ВДАЛОСЯ ПОРЯТУВАТИ І ПЕРЕДАТИ ДЕРЖАВНИМ МУЗЕЯМ ЕНТУЗІАСТОВІ-РЕСТАВРАТОРУ ГЕОРГІЮ БЕЗСОНОВУ. НА ЖАЛЬ, ЦЯ СПРАВА НИНІ ЗАНЕДБАНА... СТРАХ ПЕРЕД РАДІАЦІЄЮ, А ЩЕ БІЛЬШЕ ЗАБЮРОКРАТИЗОВАНІСТЬ ВІДПОВІДНИХ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ТА НАУКОВИХ УСТАНОВ НЕ ПЕРШИЙ РІК ЗАКРИВАЮТЬ ОЧІ НА ВТРАТУ ПАМ'ЯТОК НАЦІОНАЛЬНОЇ ІСТОРІЇ ТА КУЛЬТУРИ.

БЕЗДОГЛЯДНІ, ЗАПУСТІЛІ ПАМ'ЯТКИ АРХІТЕКТУРИ. ПЕРЛИНА УКРАЇНСЬКОГО БАРОККО — ВОСКРЕСЕНСЬКА ЦЕРКВА 1778 РОКУ БУДІВНИЦТВА, ЯК КАЖУТЬ АТОМНИКИ, «ФОНИТЬ». ВИВЕЗТИ Ї НЕМОЖЛИВО — ПЕРІОД ПІВРОЗПАДУ ПЛУТОНІЮ, ЯКИЙ ОСІВ У ДРЕВНІХ СТІНАХ СОБОРУ, СЯГАЄ ДВАДЦЯТИ ЧОТИРЬОХ ТИСЯЧ РОКІВ. ТА ПЕРШ НІЖ СЛАВНИЙ СОБОР ВОСТАННЄ ЗІТХНЕ І РОЗПЛАСТАЄТЬСЯ НАВІКИ ПОРОХОМ-ПРАХОМ, НАЛЕЖИТЬ ДЕТАЛЬНО ЗАФОТОГРАФУВАТИ ЙОГО ФАСАДИ, ІНТЕР'ЄРИ, АРХІТЕКТУРНІ ДЕТАЛІ, ПО-МОЖЛИВОСТІ ОБМІРЯТИ, ВИГОТОВИТИ МАКЕТ, СКОПЮВАТИ СТАРОВИННИЙ СТІНОПИС. ЦЬОГО Ж ПОТРЕБУЮТЬ Й ІНШІ ХРАМИ.

РОДИННЕ ДЕРЕВО

Кожна нація складається з родин і кожна родина має свою історію. Родовід це є родинна історія. Виготовлення родоводу є способом навчання про нашу родину. Ми вчимося звідки вони походять, як вони жили й хто їх діти. Це люди споріднені з нами, які народилися і жили багато років тому, і вчимося про їх відношення до нас.

Коли розвідуємо про нашу родину, ми говоримо про "родинне дерево". Думаймо що кожна людина в нашій родині є один листок на дереві. Кожна галузка дерева, це інша частина родини - вуйки, тети, кузини, брати, сестри. Ми всі маємо таке родинне дерево.

Де працювали ваші предки? Що робили? Яку працю би ви хотіли колись мати? Коли ви дізнаєтеся де ваші предки жили, довідайтеся чому вони муіли переселитися до іншої країни (Америку)? Чи вони їхали літаком, кораблем чи поїздом? Чи хтось з них переїжджав попри Статую Свободи?

В родині є багато генерацій. Генерація складається з гурту людей які народилися приблизно в той сам час. Ваші батьки є попередня генерація, а діти слідуєча. Чи ви маєте родинну знимку де знаходяться три генерації?

Прослідження родинного дерева взад генераціями через батьків, дідів і прадідів дуже скоро помножується. Коли ми прослідимо нашу родину взад 11 генерацій (спробуйте!), то на родинному дереві буде 1,024 особи! До 14-ої генерації будемо мати 8,192 які жили в сімнадцятім столітті, тоді коли заселявали Америку!

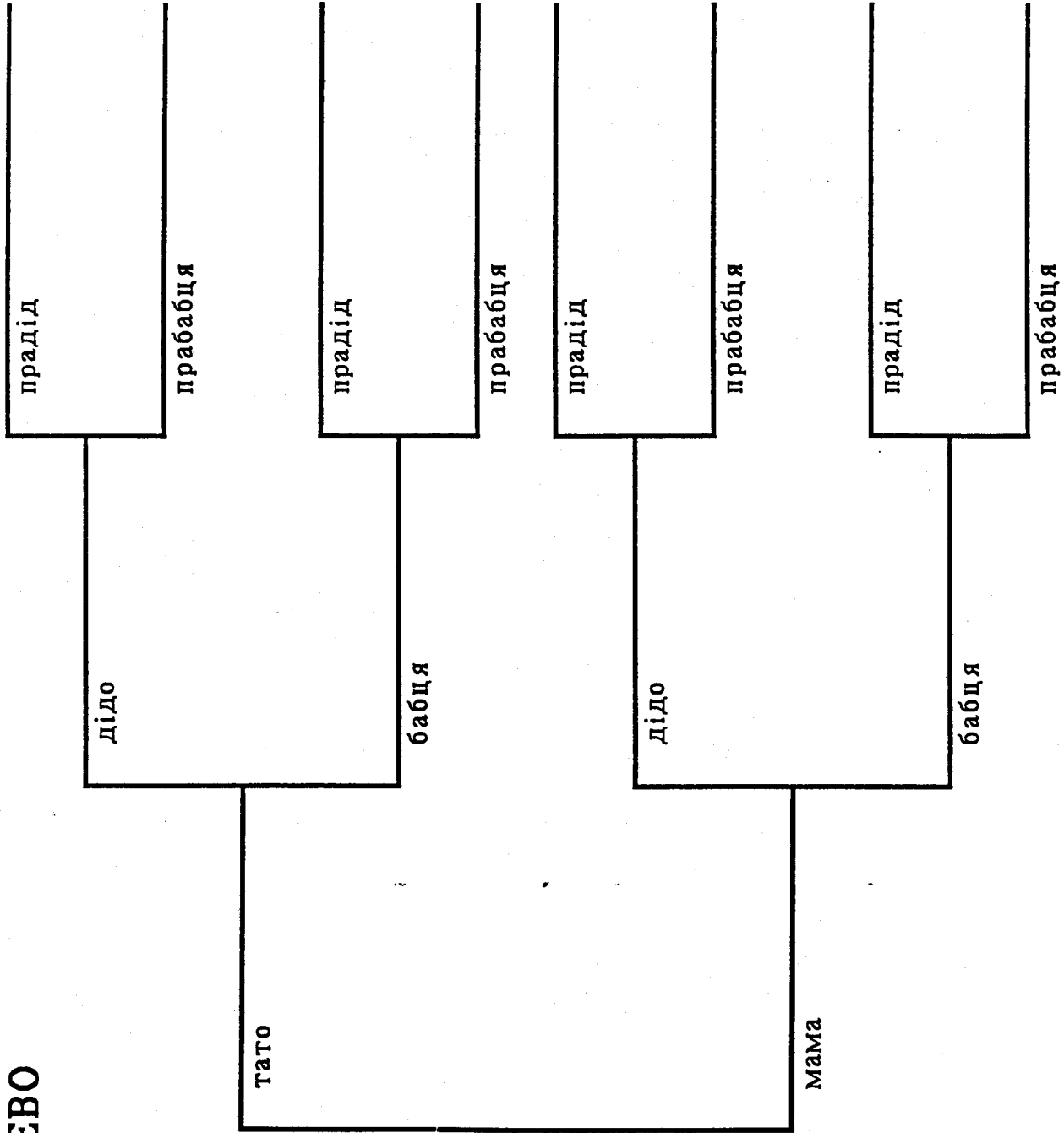
Як ми вчимося про людину і її життя, то ми вчимося її біографію. Спробуйте написати біографію когось зі своєї родини. В цей спосіб багато довідаєтеся про цю людину, зрозумієте її й довідаєтеся про ті часи коли вона жила або була молодшою. Можете навіть зібрати знимки, листи, документи, якщо це можливо.

Чи Ви колись застановилися чому ви подібні до своїх батьків? Навіть часами маєте ті самі зацікавлення. Як будете виглядати як виростите, хоч кожна людина є індивідуальна, неповторна і інша від других?

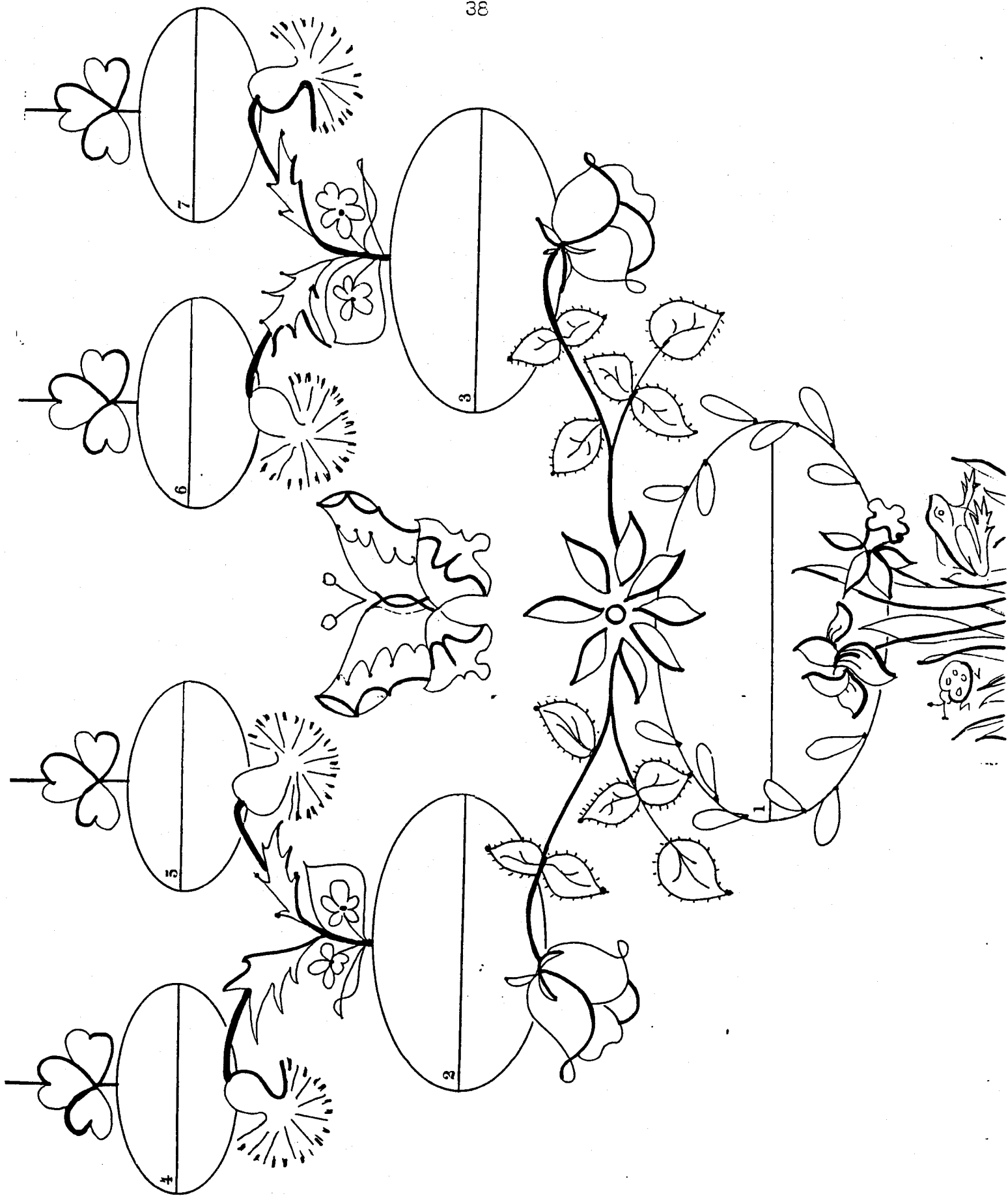
Чи у вас є бабця і дідо? Може навіть прадіди? Чи не було би вам цікаво довідатися чи хтось з ваших предків був козаком чи княжим дружинником?

/Подала: С. С. Людмила/.

РОДИННЕ ДЕРЕВО

твое ім'я і прізвище

РОДИННЕ НАЗОВНИЦТВО

"А" Загальні назви

1. Пращур — той, хто дав початок роду — часто знаний тільки з переказів і оповідань або герой родової легенди.

2. Предок (-дки) — давні члени роду, про яких звичайно мається точніші дані (напр. час чи місце народження, хто вони були, як довго жили тощо).

3. Нащадки — ті, що приходять чи прийдуть по предках і батьках.

4. Рід — предки, батьки і діти в різних ступенях споріднення.

"Б" Родові і родинні назви

1. Прапрадід і прапрабаба — батьки прадіда чи прабаби, прадіди батька чи мами.

2. Прадід і прабаба — діди батька чи матері.

3. Дід і баба — батьки батька чи матері. Вживається ще таких назв: дідю, дідусь, дідунь (в Галичині: дзядзьо); бабка, бабуся, бабуня; дитяча форма: буся (в Галичині: бабця).

4. Батьки — загальна назва батька і матері (Увага! Не "родичі"!!!).

5. Батько — тато, батечко, татко, татунь, татусь; говіркове: дедьо, неньо, дядя.

6. Мати — мама; вживається також: мамочка, мамуся, мамуня, мамця, матуся, матусенька, матінка, неня, ненечка тощо.

7. Діти — загально сини і дочки тих самих батьків чи теж із другого подружжя.

Син — також уживається: синок, синочок, синьцо, синаш.

Дочка — також: доня, донька, доньця, донечка.

8. Брат і сестра — рідні, т. зн. діти тих самих батьків.

Брат — також: братік, братик, братчик. (Козаки вживали назви побратим — значить: дуже близький приятель, як брат).

Сестра — також: сестриця, сестричка, сеструня. (Посестра — дуже близька приятелька).

9. Тета або тітка — сестра батька чи матері (або дружина стрийка чи вуйка; дивись 17, 18).

10. Дядько — рідний або брат у перших чи двоюрідний брат батька або матері (стрийко і вуйко).

11. Дядина — дружина дядька або рідна чи сестра у перших або двоюрідна сестра батька чи матері.

12. Родичі — загально це діти дядька, стрийка, вуйка, дядини, тети і т. д. Точніше це:

а) стричні і тіточні брати і сестри або брати і сестри у перших чи двоюрідні брати і сестри; (англійською мовою first cousin).

б) стрично-стричні і тіточно-тіточні брати та сестри; (анг. second cousin).

13. Братанок, братанець і братаниця — діти брата, (на центральних землях також небіж і небога, племінник і племінниця).

14. Сестрінок, сестрінець і сестріниця — діти сестри (також небіж і небога, племінник і племінниця).

15. Внук і внука, внучка — діти сина чи дочки у відношенні до діда і баби.

16. Правнук і правнука — діти внуків у відношенні до прадідів.

Льокально:

17. Стрийко і стриянка — рідний брат батька і його дружина. (Стрийна — в деяких околицях Галичини сестра батька або дружина стрийка).

18. Вуйко і вуйка — рідний брат матері і його дружина. (Вуйна — в деяких околицях Галичини сестра матері або дружина вуйка).

"В" Подружжі і звичаєві споріднення

1. Подружжя — двоє молодих чи старших людей, хлопець і дівчина, чоловік і жінка, що одружилися.

2. Наречений і наречена — хлопець і дівчина, що заручилися. На центральних землях уживається суджений і суджені (рідко).

3. Чоловік і дружина (або жінка) — наречені, коли одружаться. Молоде подружжя називають теж парою молодих або молодят. Молода одружена жінка — це молодиця. Одружений чоловік — жонатий. Мужчина — жениться, жінка — виходить заміж, обоє одружуються.

4. Зять — одружений чоловік у відношенні до батьків дружини; (анг. "son-in-law").

5. Невістка — одружена жінка у відношенні до батьків чоловіка; (англ. "daughter-in-law").

6. Свекор і свекруха — батько і мати чоловіка у відношенні до дружини сина, невістки.

7. Тесть і теща — батько і мати дружини у відношенні до чоловіка дочки, зятя.

8. Сват і сваха — або свати — обі пари батьків молодих між собою; (анг. "in laws").

9. Хресні батьки — хресний батько і хресна мати — ті, що тримають дитину до хресту. Вони не можуть між собою одружитися. Для себе вони кум і кума.

10. Похресник і похресниця, хрищеник і хрищениця — діти, яких христили, у відношенні до своїх хресних батьків.

11. Зовиця — сестра чоловіка у відношенні до жінки брата і навпаки.

12. Ятрівка — жінка чоловікового брата.

13. Братова — жінка брата; (анг. "sister-in-law"). В Галичині прийняті німецькі назви швагер, швагрова, швагерка.

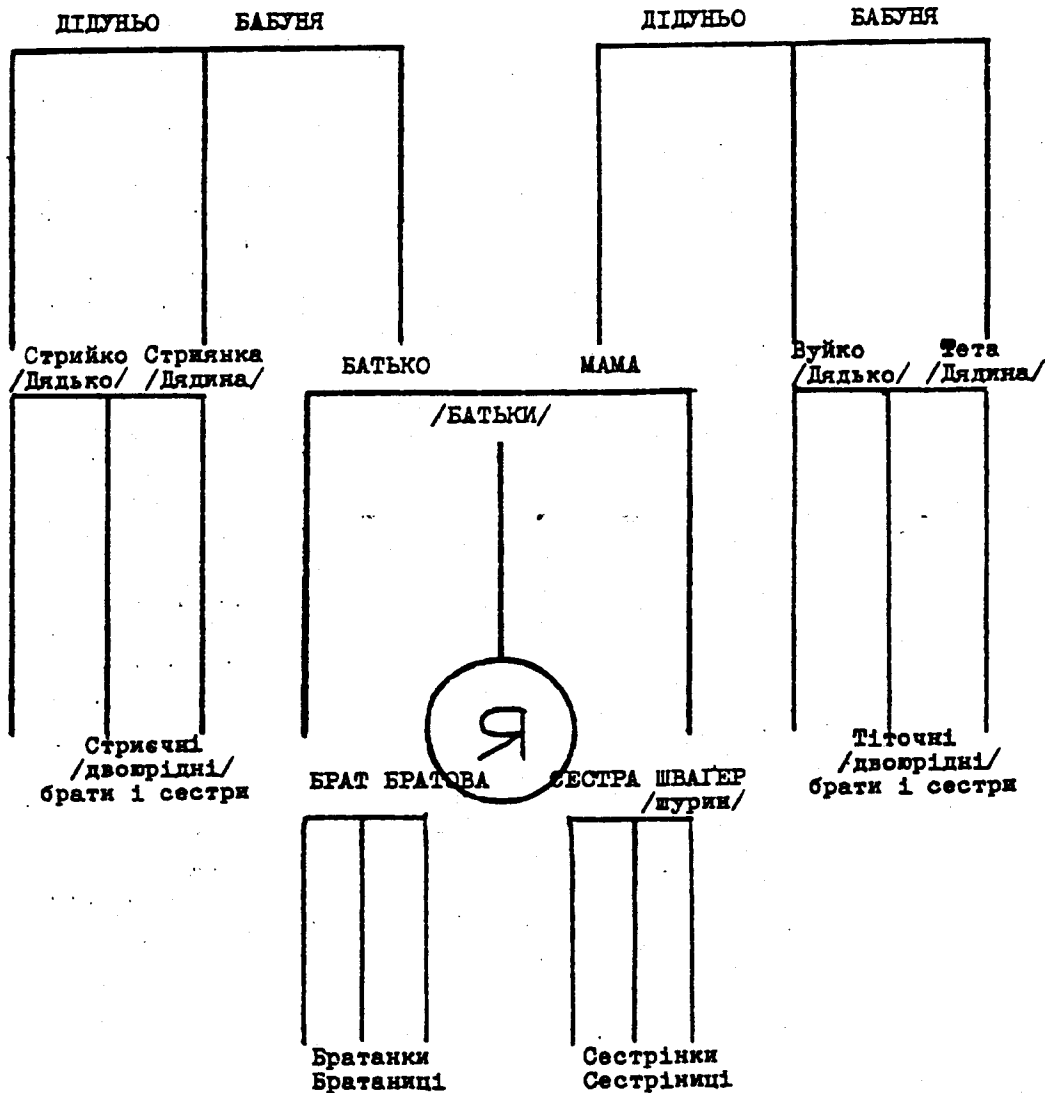
14. Швагер, шурин — чоловік сестри; (анг. "brother-in-law")

15. Вітчим — це другий чоловік матері.

16. Мачуха — це друга жінка батька.

17. Пасерб і пасербиця — це діти з першого подружжя у відношенні до вітчима і мачухи.

18. Прирідні браття і сестри — коли чоловік оженився вдруге і має діти з другою жінкою або коли жінка вийде вдруге заміж — діти з обидвох подруж є одні для одних "прирідні" брати і сестри.

пл. сен. П. Пясецький.

НОВАЦЬКИЙ ЗАКОН

(НОВАЦЬКИЙ ЗМАГ)

При вимарші роя: "Ідемо у велику мандрівку. Ідемо самі і мусимо добре глядіти, що нам доведеться в час цієї мандрівки виконати. Треба нам мати бистрий слух - мов у зайчика, бистрий зір - мов у орла, бистрий хід - мов у сарни. Ідіть та добре уважайте, щоб не розгубитися в лісі та щоб не пройти попри якусь важну річ - не помітивши її. А тепер слухайте добре! Що чуєте?"

1. Із ліса голос-спів (кілька сестричок): "У мандри, у мандри". Хід за голосом. "Невидна контроля" ходу. 5 - 20 точок.
2. Святий образ при дорозі (на дереві, чи стовпі). Що новачки зроблять? 0 - 20 точок.
Хід даліше за голосом (включене в точкування т. 1).
3. Сестричка дає до вибору на картках назви багатьох країн. Треба вибрати, котрій країні хотіли б служити. Точкують час і поставу: 0 - 20.
4. Наказ сестрички шукати знаків: 10 - 20 знаків; кожний записаний - одна точка.
5. Лист: I група: "Не завжди треба слухати сестрички. Коли вам щось не подобається, не слухайте її. Не йдіть даліше, заверніть з дороги!"
II група: "Ен дїзавж еба́тр хаслуті тричсеску. Лико мав ьсош ен добаєтьсяпо, ен хайслуте її."
III група: "Лист у трьох-чотирьох кусках, кожний схований окремо, лист написаний звичайно.
Знайдення та відчитання: 5 - 10 точок постава: 0 - 10 точок.
6. Даліше хід за знаками, як у т. 4. Точкування разом із т. 4.
7. Дороговказ: "Для тих, що люблять робити і те, що не подобається, що хочуть бути ліпшими."
"Для тих, що не люблять робити того, що треба, лиш тільки що хочеться робити, що не хочуть бути ліпшими".
Вибір: 0 - 10 точок.

Закінчення змагу: "О, ви вже прийшли! Тут кінець нашої мандрівки. А що ви там зустрічали? Ікону? І чому ви їй поклонилися та прибрали її квітами? Бо ви любите Бога? Знайте, що так робить кожна справжня новачка! І ви вибрали край, що йому ви найбільше хотіли б служити - Україну. Затямте собі, що так робить кожна новачка. І повторіть ще разом за мною:

НОВАЧКА СЛУЖИТЬ БОГОВІ Й УКРАЇНІ.

А потім ви не повернулися з дороги, хоч лист вам казав не завжди слухати сестрички! Тому, що кожна новачка слухає сестричку й усіх старших. Вони всі називаються виховники, бо вас виховують. Так і повторимо всі:

НОВАЧКА СЛУХАЄТЬСЯ ВИХОВНИКІВ.

А потім був дороговказ з двома раменами. І ви вибрали шлях для тих, що стараються бути щораз ліпшими. Бо ви новачки. То ж повторіть:

НОВАЧКА СТАРАЄТЬСЯ БУТИ ЩОРАЗ ЛІПШОЮ.

А тепер повторимо всі ці речі, що ми тут говорили, разом:

НОВАЧКА СЛУЖИТЬ БОГОВІ Й УКРАЇНІ
 НОВАЧКА СЛУХАЄТЬСЯ ВИХОВНИКІВ
 НОВАЧКА СТАРАЄТЬСЯ БУТИ ЩОРАЗ ЛІПШОЮ.

Знаєте, що це? Це Новацький Закон. Так, як у грі нам сестричка каже, що треба робити, бо інакше не виграєте; так, коли хочете виграти цілу гру, що зветься "новацтво" - мусите все робити так, як наш Закон каже. А тепер повторім його ще раз, щоб не забути.

Сестр. Леся Храплива

Л. Храплива

ПРИВІТ УКРАЇНІ

Чи Ти чуєш, Україно,
 Своїх рідних новаків??
 Як наш спів під хмари лине,
 Як наш вогник розгорів?

Як серця новацькі грають
 В один голос, в один лад,
 Як до Тебе, Рідний Краю
 Новаків думки летять?

Як чужину в кожную хвилину
 Ми готові залишити
 Злинути до Тебе, Мила,
 Де Дніпро старий шумить.

Чи Ти чуєш, наша мила,
 Із степів, з Карпат верхів,
 Як росте новацька сила
 Щоб збороти ворогів?

Не чужину ми чужую
 Любимо. - Тебе - наш Край!!
 Чи Ти чуєш? --- Чую, чую!
 Україно, нам вітай!

“ВЕСЕЛКА МРІЙ”

“Веселка мрій” —
 Це є твій і мій
 Новацький табір,
 Де є гамір.

Кожного дня
 Відбувається
 Велика подія —
 І нам сниться мрія.

Ми повернемося
 Назад з табору,
 Не забудемо ми
 Ту гарну пору!

Новачка Христя Боднарук, Чікаго

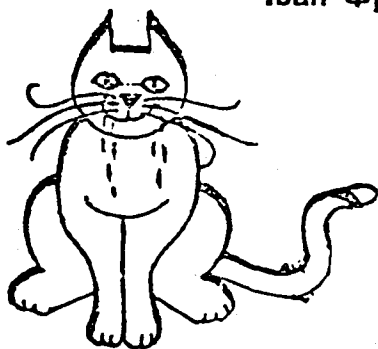

НИЦЯ

ПЛАЧЕ ЗАЙЧИК

Плакала ниця на кухні,
 Аж їй очиці попухли.
 “Чого ні ти, ниценько плачеш?
 Їсти чи питоньки хочеш?” —
 “Їсти, ні пити не хочу,
 З тяжкої жалості плачу.
 Сам нухар сметанку злизав,
 На мене, Кицюню, сказав.
 Хтів мені лапки побити,
 Чим же я буду ходити?” —

Іван Франко

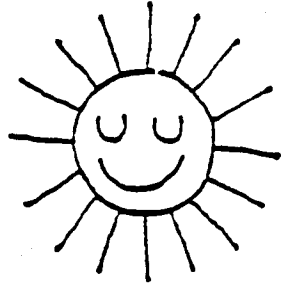
— Чом ти, зайчику, не сначеш,
 На пеньку сидиш і плачеш?
 — Ох, скажи, чому я в тузі:
 Збудував я хатку в лузі.
 Збудував за дві годинки
 Із самої налустинки,
 А коли прийшла неділя,
 То було в нас новосілля.
 Всі гуляли й так раділи,
 Що на святі... й хатку з'їли!

Олександр Довженко

ОРДЯЧА

ВЗВАГА

Коли Пилчук рішуче зейшов до кімнати сина, нащадок лежав на каналі й читав газету.

— Я щойно розмовляв із твоїм класним керівником! — це пролунало так суворо, що лише від батькового тону Тарасик мав підскочити й виструнчитись, як солдат перед генералом.

— Цікаво, — відказав син знічев'я.

— Дуже цікаво! — обуренню Пилчука не було меж. — Дві години Марія Антонівна розписувала мені твої «подвиги»! І це твій класний керівник!

— Уже не мій, — син неохоче відірвався від газети і пояснив: — Сьогодні ми її переобрали. На загальних зборах класу, більшістю голосів.

— Що ти верзеш? З яких це пір учні переобирають учителів? — скипів Пилчук.

— Досі такого, може, й не було, — рипнувши пружинами, син усівся на каналі, — але ж поширювати демократію — вимога часу. Непевне, вона ще не знає, що її переобрано, от і псувала тобі нерви! А ти даремно витратив дві години свого вільного часу!

Пилчук ледве втримався, щоб не дати синові штурхана. Але тут він згадав лекцію з педагогіки, де йшлося, зокрема, про те, що батьки у стосунках з дітьми мають замінювати емоції логікою та аргументацією. Тому й мовив якомога розважливіше:

— Я не в курсі ваших нововведень, але Марія Антонівна, окрім того, веде у вас математику. І на тому тижні, між

іншим, вона поставила тобі двійку!

— Несправедливо поставила, — заперечив Тарасик.

— За те, що ти написав, будімото квадратний корінь з де-

зився син. — Просто ми перейшли на прогресивну форму. Створили кооператив по розв'язанню контрольних. Марія розв'язує задачі. Кирило — приклади. Мишко ро-

самофінансування переходять. То ми з Мишком порадилися і вирішили, що нам і одного на двох досить. А звільнені фонди використали на соціально-культурну сферу — сходили в кіно на «Постріли серед ночі».

— А щоденника куди подів — може, поясниши? І чому його ти мені на підпис не дав?

— Як куди подів? — здивовано зиркнув на батька Тарасик. — Викинув. Щоденник і різні там підписи — породження бюрократизму. А бюрократизм, як відомо, нещадно викоринюємо...

Пилчук важко застогнав і схопив сина за комір.

— Слухай, ти, розумнику, — прохрипів він, — коли відниці не будеш поводитися, як усі нормальні учні, доведеться мені дістати свій флотський пасок!

— Це — волюнтаризм! — вислизнув з його рук нащадок.

— Командно-адміністративні методи управління — усіма засуджені! На знак протесту оголошую голодовку до вечора. А там прийде мама, зберемо сімейні збори й поговоримо...

— Голова сім'ї поки що я! — гримнув Пилчук, аж люстра задзвеніла.

— Мама вважає інакше, — спокійно заперечив Тарасик. — Тому все вирішать вибори. Я особисто голосуватиму проти тебе — і твій світогляд, і погляди надто деструктивні.

І син знову заглибився у газету.

Тимофій ПРОКОПЕНКО.

НОВЕ МИСЛЕННЯ

ГУМОРЕСКА

в'яти дорівнює чотири цілих і тридцять дві сотих? Та за це тобі одиницю слід було поставити! Кожний йолоп знає, що квадратний корінь з дев'яти буде три!

— А як же тоді плюралізм думок? — поцікавився син.

— Який ще плю..., плю..., плю..., — мало не задихнувся Пилчук.

— Газети читати треба, — присоромив нащадок. — Це, значить, кожний має право на свою думку.

— Ну, а контрольна! — голос Пилчука почав тремтіти.

— Ти ж і контрольні всі списуєш! Притому з помилками. Бо сам анічогісінько не знаєш!

— Чому не знаю? — обра-

бить з калькулятором усі підрахунки, а Оксана виконує креслення.

— Ну, а ти? Що ти робиш, нездаро?

— Як що? — здивувався син. — Керувати кооперативом комусь треба — от я і керую!

— Слухай, ти, керівник-кооператор, — Пилчук відчув, що остаточно втрачає рівновагу. — А те, що ви з Мишком базар у шкільному туалеті влаштували, — як розуміти? Дійшли до того, щоб торгувати підручниками!

— По-перше, не торгували, а продали першокласнику всього лише підручник з хімії, — уточнив син. — Зарез усі на

— Знову мене викликають до школи! Що ти там ще утнув!

— Нічого особливого. Жбурнув камінчик у море...

— У яке ще море!

— У Середземне, на глобусі...

Підслухав
Прокіп ТЮТЮНЧУК.

ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ

45

Листи для Мудрої Сороки слати на адресу Редакції /див.: II стор. обкладинки/ з допискою: "Для Сороки"

ДОРОГА СОРОКО!
Чи то правда, що Ти перенеслася в нове гніздо?
Цікавий

ДОРОГИЙ ЦІКАВИЙ!
Цього літа Редакція "В. О. Р." перелетіла з Детройту до Філадельфії. А я з нею. Нову адресу знайдеш на II-ій сторінці обкладинки. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Я хотіла б наступного року зголоситися до бурави новацького табору в Україні. Чи це можливе?
Заінтересована.

ДОРОГА ЗАІНТЕРЕСОВАНА!
Передбачається, що наступного року в Україні будуть новацькі табори. Кваліфікованих виховників завжди потрібно. Якщо Ти маєш ступінь впорядниці, - потелефонуй на число: 914-782-0977 (у ЗСА). Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Я чув, що має бути зміна Новацького Закону. Яка вона буде? Влодко

ДОРОГИЙ ВЛОДКУ!
Збори Конференції Українських Пластових Організацій схвалили зміну й вона буде в новому Правильнику УПН. Новацький Закон звучатиме так:
1. Новак любить Бога й Україну.
2. Новак слухається батьків і виховників.
3. Новак робить добрі учинки.
4. Новак додержується правил у грі.
5. Новак стареється бути щораз ліпшим. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Мама хоче вислати мене на туру по Україні. Чи Ти гадаєш, що я міг би знайти в Україні гарну дівчину? Підстаркуватий

ДОРОГИЙ ПІДСТАРКУВАТИЙ!
Найкращі дівчата - українки. Бажаю успіху! Сорока

Ж Ж Ж

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

ПОДЯКА

3 Волі Всевишнього 18-го жовтня 1989 р.
в Сиракузах, Н. Й., на 50-му році життя
відійшов у Вічність
мій Незабутній МУЖ

бл. п.

МИРОСЛАВ (СЛАВКО) КРАВС

Цією дорогою складаю щиросердечну подяку родині, приятелям і знайомим здалека і близька, які піддержували Покійного на душі під час тяжкої недуги листами, квітами і телефонічними привітаними. Дякую усім, що відвідали бл. п. Слава в лікарні і вдома. Ваші слова поради і розради і Ваші молитви нам значно улегшили пережиття тяжких днів.

Особливо дякую довголітнім приятелям д-р Гері і Анні Тиндал і Богданові Крякові за численні добрі діла і постійну поміч у хвилинах потреби.

Сердечно дякую Всечеснішим Отцям при церкві св. І. Хрестителя в Сиракузах, парохові о. Петрові Дудякові і співробітникам о. Робертові Бачові за душевну підтримку, уділення Найсвятіших Тайн і за чутливе відслушення Панахиди та св. літургії і похоронення на місці Вічного Спочинку.

Щиро дякую дяконові д-рові Миронові Ткачеві за співслуження Панахиди і похоронної св. Літургії, під час якої віддає пошану своєму Покійному Другові теплими поминальними словами про його кріпку віру і ніжну душу.

Дякую о. Богданові Смикові і о. Романові Галадзі за відправлення Служби Божої в пам'ять Покійного в Ютиці, Н. Й. та в Брентон, Онтаріо.

Складаю глибоку подяку пластовим друзям, членам куреня Хмельниченки, які потрудилися прихати з далеких сторін віддати почесну Покійному традиційною стійкою з курінним прапором, гетьманським киресом і булавою. За цей особливо зворушливий поклін дякую Якові Шегринові, Павлові Черепасі і Славкові Гарасимові.

Рівнож сердечно дякую подрузі Діді Бутенко, яка своїми прощальними словами вшанувала Покійного споминами його пластової діяльності і любови виховної праці з пластовим новацтвом.

Моя щира подяка другові Ярославові Пришлякові („Братчикові Славкові“) за його труд, що приїхав на похорон щоби передати співчуття в імені Крайової Пластової Старшини, членства станиці Баффало і табору Нового Сокола. Також дякую за глибокозмістовні слова прощання пластовому Другу.

Дякую усім присутнім, які з'єдналися у живім вінку біля могили відспівати бл. п. Славкові пластову пісню „Ніч вже Ада“.

Щиро дякую усім, що так чисельно взяли участь у похоронних відправах, як також тим, що передали співчуття письмово або телефонічно.

Дякую усім, що прислали прекрасні букети квітів, а саме: О., Б. і Р. Бартко, Г. і Л. Бачинські, Д. Билів, Е. Бішко, Х. Блаженко, К. і І. Гапій, І. Федів, Ф. Гред, Х. Грос, Л. Дмитрак, А. і В. Дюпко, Л. і С. Кравс, А. Мельник, Е. і Р. Мірчед, Л. і Я. Павлович, К. і С. Пафендергер, М. і В. Прибила, К. Тимків, Г. і А. Тиндал, Б. і Е. Титла, Б. і Л. Феліціано, І. і С. Фокс, Н. Цях та З. і П. Шокалюк.

У пам'ять Покійного пожертви склали:

На СЛУЖБИ БОЖІ:

Род. Армстронг, С. Аспінал, О., Б. і Р. Бартко, Е. Бішко, З. і К. Бішко, М. Величко, Л. Вілсон, Р. Галістер, М. і Д. Гапій, М.

І Б. Гейстинг, Ф. Джіакоді, д-р Г. і д-р С. Клюфас, А. і В. Кравс, Л. і С. Кравс, М. Кравс, Н. і Ю. Кравс, Е. Купровська-Андерсон, Л. Лаферкс, М. Погаза, П. Мен, Х. Музал, Е. і Л. Найоті, Е. і О. Прибила, род. Феліціано, пласт. кур. Хмельниченки, П. і Ф. Смит, М. і Дж. Тикнер, Д. Ткач, дяк. д-р М. і Дж. Ткач, Укр. Фед. Кредитівка в Сиракузах, М. Ярема. Разом 360.00 дол.

На Пластовий Виховний Журнал
„ВОГОНЬ ОРПИНОЇ РАДИ“:

500.00 дол. — М. Кравс;
по 200.00 дол. — Д. Билів, О. і М. Савчак;
по 100.00 дол. — О., Б. і Р. Бартко, Х. Блаженко, Л. і М. Гірич,
Н. і Ю. Кравс, д-р Г. і А. Тиндал, Б. і Е. Титла;
по 50.00 дол. — Д. і В. Бутенко і А. Домбчевська, Л. і В. Делькевич, Н. Цях;
по 40.00 дол. — Х. і Б. Бенгловські, О. і Т. Голод;
30.00 дол. — П. Салига;
по 25.00 дол. — С. і Ф. Возкович, д-р А. і Я. Гудзяк, В. і М. Кавка з доноєю, З., С. і Б. Катмай, А. і В. Кравс, Х. і Б. Кряк, С. Міськевич, С. Пігулж, М. Тейлор, О. Топорович, Д. і В. Федорів, Дж. і Т. Шипилж, д-р А. і Д. Якубович;
по 20.00 дол. — Л. і С. Кравс, О. і О. Кравс, д-р Я. Кривяк, М. Погаза, А. і Ю. Полянські;
по 15.00 дол. — проф. О. Дуб, А. і В. Хомик, Н. і Р. Шаран;
по 10.00 дол. — Е. Бішко, З. і К. Бішко, д-р І. і В. Гвозда, У. Пилипишин, І. Пиндус, Д. Микита, М. Середович, З. і П. Шокалюк;
5.00 дол. — М. Заплатинська.
Разом 2,315.00 дол.

На КАТЕДРУ УКРАЇНОЗНАВСТВА в Гарварді:

25.00 дол. — О. і В. Лагошник;
20.00 дол. — О. і О. Кравс.
Разом 45.00 дол.

На Пресовий Фонд „НАШОГО ЖИТТЯ“:

Е. Бішко, Н. Возняк, Ф. Войтович, А. Еванік, М. Заплатинська, А. Кравс, М. Малир, У. Пилипишин.
Разом 75.00 дол.

На УКРАЇНСЬКУ ГЕЛЬСІНСЬКУ СПІЛКУ (УГС):

І. Лихоліт і Л. Сушка. Разом 20.00 дол.

На ЗАКУП КНИГ про „СКАВТІНГ“ до Бібліотеки:

Приятелі при Childrens' Dept., Cleve. Hgts % Univ. Hgts. Public Library, Cleve., О. Разом 25.00 дол.

На ОРГАНІЗАЦІЮ „HOSPICE OF CNY“:

200.00 дол. — М. Кравс;
160.00 дол. — Приятелі при Plaza Rehab. Ctr. — Syracuse;
100.00 дол. — Н. і Ю. Кравс;
64.00 дол. — Приятелі при Dept. of Social Svcs. — Syracuse;
50.00 дол. — Приятелі при County Auditor's Ofc. — Cleveland;
50.00 дол. — О. і М. Савчак;
по 25.00 дол. — Х. і Б. Кряк, І. і С. Фокс;
по 20.00 дол. — Р. і М. Адукалін, О. і О. Кравс;
15.00 дол. — А. і В. Кравс;
по 10.00 дол. — М. Бовшамп, М. Заплатинська.
Разом 749.00 дол.
Загальна сума 3,589.00 дол.

Щиро дякую за Вашу жертвенність. Нехай Всемогучий Господь Вас винагородить своїми ласками за Ваші добрі серця.

Назавжди Вам вдячні:

дружина — МАРТА зі САВЧАКІВ
батьки —

АНАСТАЗІЯ і ВОЛОДИМИР
ОРИСЯ і МИХАЙЛО САВЧАКИ

брати

ОРЕСТ з жінкою ОКСАНОЮ і дітьми
ЮРІЙ з жінкою НЕОНІЛЕЮ і дітьми

